

[28th March 1969]

hours on the Napier Bridge, South Beach Road under Section 41 of the City Police Act for violating the prohibitory order under Section 41 of the City Police Act in force in and around Fort St. George, Madras.

III. CALLING ATTENTION TO DENIAL OF WINTER ALLOWANCE AND WARM CLOTHING LOAN TO TEACHERS OF FORMER DISTRICT BOARD HIGH SCHOOLS IN THE NILGIRIS DISTRICT.

THIRU V. ISVARMURTI: Mr. Chairman, Sir, with your permission, I would like to call the attention of the Hon. the Minister for Education and Industries to a matter of urgent public importance, namely, the denial of winter allowance and warm clothing loan to teachers working in the former District Board High Schools in the Nilgiris District and the consequent distress caused to such teachers.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : கோத்தகிரி, குன்னூர், உதகமண்டலம், கோடைக்கானல் ஆகிய இடங்களில் பணிபுரியும் அரசு ஊழியர்கள் குளிர்காலப்படி வழங்கப்படத் தக்கவர்களாவர். கோத்தகிரியிலுள்ள அரசு உயர்நிலைப் பள்ளி நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள ஒரே ஒரு அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியாகும். இப் பள்ளியில் பணிபுரியும் பணியாளர்களுக்கு குளிர்காலப்படி வழங்கப்படுகிறது. ஆயினும் நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள அரசு (மாவட்ட வாரிய) உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பணிபுரியும் பணியாளர்களுக்கு குளிர்காலப்படி வழங்கப்படவில்லை. முன்னாள் மாவட்ட வாரிய உயர்நிலைப் பள்ளிகள் 1—4—1966 முதற்கொண்டு அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் அவை தனிப்பட்ட பள்ளிகளாகவே கருதப்படுகின்றன. முன்னாள் மாவட்ட வாரிய ஊழியர்களுக்குப் பயன்படத் தக்க விதிகள் தொடர்ந்து செயலில் இருந்து வருகின்றன. அவர்களின் பணியை இணைப்பது குறித்து அரசு ஆய்வு செய்து வருகின்றது. நீலகிரி மாவட்டத்தில் அதாவது கோத்தகிரி, குன்னூர், உதகமண்டலம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள அரசு (மாவட்ட வாரிய) உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்குக் குளிர்காலப்படியை வழங்கும் திட்டத்தை நீட்டிப்பது குறித்த செயற் குறிப்புகளை இடைநிலைக் கல்வி இயக்குனர் அனுப்பியுள்ளார். இது குறித்து ஆண்டொன்றுக்கு ரூ. 91,000 கூடுதல் செலவு ஏற்படுமென்று தெரிகிறது. இது பற்றி அரசு நிதித் துறையுடன் கலந்தாலோசித்து ஆய்வு செய்து வருகிறது.

நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள அரசு (மாவட்ட வாரிய) உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கும் பிற பணியாளர்களுக்கும் கம்பள உடைகளை வாங்க முன்பணம் வழங்குவது குறித்து அரசு 1968 டிசம்பர் திங்களிலேயே ஆணைகள் பிறப்பித்துள்ளது.

IV. GOVERNMENT BILLS

- (1) *The Tamil Nadu Appropriation (No. 3) Bill, 1969*
(L.A. Bill No. 9 of 1969.)

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

‘That the Tamil Nadu Appropriation (No. 3) Bill of 1969 (L.A. Bill No. 9 of 1969), as passed by the Assembly, be taken into consideration for making recommendations’.

28th March 1969]

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

‘ That the Tamil Nadu Appropriation (No. 3) Bill, 1969 (L.A. Bill No. 9 of 1969), as passed by the Assembly, be taken into consideration for making recommendations ’.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI : Mr. Chairman, Sir, Madras City is in the grip of a water famine which is something very unprecedented. Many of the households including that of mine receive water supply only once in forty-eight hours and that too barely for one hour in the morning when we have to share the scanty supplies with neighbours, relations and friends. When individual householders are put to such hardships, it passes one's imagination how institutions, factories and schools manage. I am told, Sir, that many small children in the primary schools do not find enough water to quench their thirst during the mid-day. As summer advances and the heat gets intensive, the problem is going to be much more acute and there is no sign of immediate relief. Therefore, may I suggest that all classes in the educational institutions up to the VIII standard be immediately closed from the 1st of April so that at least those parents who can afford it can send their children or their wives and children to other places outside the City and there might be some relief to the other residents who are to live in the City of Madras ?

Sir, it is not only school children who suffer but there are several factories and workshops right in the heart of the City, namely, Mount Road and other places, employing anything from 40 or 50 to 150 workers and they do not have enough water even to wash their hands, I am told, after the mid-day lunch. It would probably be a good thing for the Madras Corporation to install water-tanks in some of the big working establishments and charge them the actual expenditure for the supply of water in lorries. Both the Commissioner and the Mayor of the Madras Corporation have issued appeals to the residents who draw water with quarter horse power motors installed in their residences not to do so without the knowledge of the authorities. I feel, Sir, that mere appeals alone are not going to make any appreciable difference in the situation. The Government themselves should take enough active measures to see that such anti-social activities are not indulged in so that at least a bare minimum of drinking water that is available is equitably distributed among all the citizens of the metropolis. In this connection, I would also request the Hon. the Chief Minister to issue a statement under Rule 82 of the Council Rules regarding the closure of the schools in the City, classes up to the VIII standard, during this difficult period.

Another point I wish to refer to is the open storm water drains that have been constructed in what are called the residential areas in St. Mary's Road and Kasturi Srinivasa Iyengar Road. As a matter of fact, the open drains are nothing less than open latrines. Unless the Corporation comes forward to provide the slum dwellers these conveniences, I am afraid nothing can be done to change matters. Garbage is thrown and dumped indiscriminately in areas

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurti] [28th March 1969]

which are mainly residential and no care is taken even to cover them with sand. Fortunately for us, there is plenty of sand in the Marina and if only the necessary effort is taken, it can be lifted without any expenditure and the garbage covered so that we can effectively prevent the outbreak of epidemic in the City which otherwise would be a source of real catastrophe to the health of the City.

Sir, yesterday the hon. Member Thiru Jayarama Reddiar mentioned about the emaciated condition of the bulls maintained by the Animal Husbandry Department. I came to know from a talk I had with two Veterinary Assistant Surgeons that instead of fixing the quantum of feed for the animals, only the monetary value of the feed for the animals has been fixed and this has been followed for years even though the cost of the feed has risen considerably—for a householder it costs anything from Rs. 250 to Rs. 300 even to maintain two cows—the same amount of money is barely sufficient to feed the animals and keep them trim and in good condition, which I think is the intention of the department to do. I think it would be worth while to look into the whole matter and revise the thing. It should be done once for all based on the quantity of feed required, irrespective of price fluctuations. The department will not lose by this and the animals also can be fed and maintained in good condition.

Sir, just about a month and a half ago I spoke to the Minister for Tourism about the water-supply position in Kodai Hills. Summer is approaching. Many people are looking forward to go to the Kodai Hills now that there is water scarcity in Ooty. Fortunately in Kodai Hills there are many natural springs which can supply the town with water even if there were no rains for three years to replenish them. But, unfortunately, the mains have been installed several years ago. Unless immediate steps are taken to replace them, the position there will also be equally bad in spite of the Nature's bounty.

I was glad to find from a Gazette notification that a Ministry is in charge of beggars. It augurs well, for Tourism at least because the same Lady happens to be in charge of both the portfolios. Sir, the medical profession itself is in two minds about the degree of infection carried by the leper patients who roam about the City of Madras who are literally let out into the City. I am sure no householder will grudge if he is asked to pay a very small amount, say, from a rupee to Rs. 5 per annum like the house tax and the profession tax and the amount so collected utilised not only to enlarge the existing facilities in the beggar homes but also to start new ones to house these beggars. I have all sympathy for these disabled and sickly beggars but our sympathies should not be misplaced. They should take concrete form. It is high time that the Welfare State did something concrete to give relief to these beggars and see that they are properly housed and not allowed to become a menace to public health.

Thank you, Sir.

28th March 1969]

* திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு நிதி ஒதுக்கீடு மசோதா என்பது 1969-70 ஆண்டுக்காக தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தின் செலவுகளுக்கான ரூபாய்கள் பல்வேறு துறைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதைக் குறிப்பிடுவது. இந்த ஒதுக்கீடு மசோதாவைப் பற்றிப் பேசுகிற நேரத்தில், இந்த அரசாங்கத்தின் செலவுகள் என்னென்ன என்பதைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தினுடைய செலவுகளை, வளர்ச்சிக்கான செலவு (Plan expenditure) பொறுப்பு ஏற்கப்பட்ட செலவு (Committed expenditure) வளர்ச்சி அல்லாத செலவு (Non plan expenditure) ஆகிய மூன்று விதமாகப் பிரிக்கலாம். இச்செலவுகளுக்காகத்தான் இந்த நிதி ஒதுக்கீடு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கிறது. வரவினங்களைப் பார்க்கின்ற போது மொத்தமாக மாநிலத்திற்கு வருகிற வரவுகளிலே, ஒன்று மாநில வரி, இரண்டாவது மத்திய வரியிலிருந்து மாநிலத்திற்கு வரக்கூடிய வரியினுடைய பங்கு, மூன்றாவது மத்திய மானியம் (Grants), நான்காவது மத்தியக் கடன், ஐந்தாவது மாநிலக் கடன், அடுத்தது ஏனைய வருவாய் ஆகியவை. செலவு வரவு இரண்டையும் பார்த்துவிட்டு மத்திய அரசிலிருந்தும் மாநிலத்திலிருந்தும் வருகிற வரவுகள் என்னென்ன என்று பார்த்தால், நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், வரி இனங்களிலிருந்து 125 கோடி ரூபாய் கடன், ஏனைய வரவுகளைப் பொறுத்து 69 கோடி ரூபாய் அளவிலும் ஆக மாநிலத்திலிருந்து மாத்திரம் வருகிற வருமானம் 194 கோடி ரூபாய் ஆகும். மத்திய அரசிலிருந்து வருகிற வருமானத்தைப் பார்க்கிறபோது, மத்திய அரசிலிருந்து வருகிற வரியினுடைய பங்கு 39 கோடி ரூபாயாகவும், கடன் 57 கோடி ரூபாயாகவும், மானியமாக வருகிற தொகை 31 கோடி ரூபாயாகவும் ஆக மொத்தம் 127 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு நாம் மத்திய அரசை நம்பியிருக்கிறோம் என்று தெரிகிறது. ஆக நமக்கு வரவிருக்கிற வரவினங்களின் மொத்த அளவிலே நாம் மத்திய அரசை நம்பியிருப்பது 40 சத வீதம் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. இதிலே நான் முக்கியமாக ஒரு விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அண்மையில் நம்முடைய பராமுனைத்திலே பேசிய மத்திய நிதியமைச்சர் திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் மாநில அரசுகள் பற்றாக்குறை பட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றியும், அதுவும் பொதுவாக மாநிலங்கள் நிதிக் கமிஷனுடைய அறிக்கையை எதிர்பார்த்து பற்றாக்குறை பட்டுக் கொண்டிருப்பது வதன் மூலமாக நிதிக் கமிஷனிடமிருந்து அதிகப்படியான பணத்தை எதிர்பார்ப்பதாகவும் அப்படி நிதிக்கமிஷன் ஏமாற்ற முடியாது, (They cannot be taken in) என்றும் சொல்லியிருப்பதை பார்த்தோம் மொரார்ஜி தேசாய் அடுத்துச் சொல்லிய விஷயம் ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து மாநில அரசுகள் அதிக பற்று வாங்குவதாகவும் அதைத் தான் தலை. செய்யப் போவதாகவும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். தமிழக அரசு கிட்டத்தட்ட 15 கோடி ரூபாய் அளவிலே ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து அதிகப் பற்று வாங்கியிருக்கிறது. நம்முடைய மாநில அரசு 1955-ம் ஆண்டில் வருவாய்க் கணக்கில், ரெவின்யூ அக்கவுண்டில், 1.8 சதவீதம் ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து அதிகப் பற்று வாங்கலாம் என்று மத்திய அரசினர் கொண்டு வந்தார்கள். 1969-ம் ஆண்டில் நாம் அதிகப்பற்று வாங்குகிற எல்லை ரெவின்யூ அக்கவுண்டில் 0.6 சத வீதம் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்த்துப்போது 1954-55-ல் 1.8 சதவீதம் இருந்த எல்லை 1969-ல் 0.6 சதவீதமாகக் குறையக் காரணம் என்ன என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். சாதாரண முறைபில் பல்வேறு தொழில் நடத்துகிறவர்கள் கூட 50 ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கலாம், ஒரு லட்சம் ரூபாய் அளவில் ஒவர்டிராப்ட் வாங்கலாம் என்ற எல்லை உண்டு. அதே அளவில் மத்திய சர்க்கார் மாநில சர்க்காருக்கு எந்த அளவிலே அதிகப் பற்றுக் கொடுக்கலாம் என்று பார்த்துப்போது 1954-55-ல் 1.8 சத வீதம் இருந்த எல்லை இப்போது 0.6 சதவீதம் ஆகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது என்றால் இதற்குக் காரணம் என்ன? இதைக் குறைத்தது யார்? குறைக்க நாம் ஒப்புக் கொண்டோமா அல்லது அவர்களாகவே குறைத்து விட்டார்களா என்ற விவரத்தை நான் நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன். 0.6 சதவீதம் தான் ரெவின்யூ அக்கவுண்டில் கொடுக்கலாம் என்று மொரார்ஜி தேசாய் நிர்ணயித்துவிட்டார். ஆக, அதிகப்பற்று 1.6 கோடிக்கு மேலே நாம் ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து வாங்க

5-10.
p.m

[திரு ஜி. சுவாமிநாதன்]

[28th arch 1969]

முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம். 15 கோடி ரூபாய் வாங்குகிற இடத்தில் 1.6 கோடிக்கு மேல் கிடையாது என்று சொன்னால், 14 கோடி ரூபாய் குறையுமானால் நாம் மிகவும் சங்கடமான நிலைமைக்கு வரவேண்டும். அப்படிச் சொல்லுகிறபோது அவர்களுடைய அதிகப்பற்றை நம்பி நாம் வாழுகிறோம் என்பது அல்ல. நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையில் சொன்னது போல, எல்லா விதமான வசுமானங்கள் இருந்தாலும், அவ்வப்போது தற்காலிகமாக வேண்டிய செலவினங்களுக்காக ரிசர்வ் பாங்குக்குப் போகிறோம். 23 ரூபாய் கோடி அளவிலே உரத்தை வாங்கி வைத்திருக்கிறோம். அதை விவசாயிகள் வாங்க முடியாத நிலைமையில் பற்றாக்குறையைப் போக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது என்று நமது நிதியமைச்சர் சொன்னார்கள். மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் அதிகப்பற்று வாங்குவதைத் தடை செய்யப் போகிறோம் என்று கூறுகிற காரணத்தினால், நிதியமைச்சர் அவர்கள் சீக்கிரமாக பற்றாக்குறையை ரிசர்வ் பாங்குக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறாரா என்று தெரியவில்லை. அந்த எண்ணம் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. எல்லா மாநில அரசுகளும் தங்களுடைய செலவுகளைச் செய்வதற்குத் தங்களுடைய மாநிலத்திற்குள்ளே கடன் வாங்குவதற்கும் அரசியல் சட்டத்தின் 293 (1) பிரிவு முழுமனதாக அதிகாரமளிக்கிறது. நம்முடைய எல்லைக்குள்ளே ரிசர்வ் பாங்கில் கடன் வாங்குவதைத் தடை செய்ய மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களுக்கு அதிகாரமே இருக்க முடியாது என்று நான் கேள்வி எழுப்புவதை நீங்கள் தவறாக நினைக்க மாட்டீர்கள். அது மாத்திரமல்ல. இப்படி அதிகப்பற்று வாங்குகிற போது, நமக்குத் தேவை என்று சொல்லி வாங்குகிறபோது நான் தினம் மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் மறுப்பார்களானால், அதிகப்பற்று வாங்கக் கூடாது என்று வாதம் இவர்களானால், இதை சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு ஒரு அதிகாரம் அரசியல் சட்டத்தின் 131 பிரிவில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 19 ஆண்டு காலமாக மாநிலத்திலும் மத்தியிலும் காங்கிரஸ் அதிகாரத்தில் இருந்த காரணத்தினால், மத்திய சர்க்கார் எது சொன்னாலும் மாநில சர்க்கார் கேட்டுக் கொண்டே இருந்திருக்கிற காரணம் காட்டி, இன்றைய தினம் மத்தியில் காங்கிரஸும் பல்வேறு மாநிலங்களில் மாறுபட்ட கட்சிகளும் இருக்கிற நேரத்தில், அதிகப்பற்று வாங்குவதற்கு உரிமை நமக்கு இருக்கும்போது, “அந்த உரிமையைத் தடை செய்வேன்” என்று மத்திய நிதியமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களானால், “உங்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாது, இதை எங்களுக்குத் தேவை” என்று நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தின் 131-வது பிரிவின் கீழே உயர்நீதி மன்றத்திற்குச் செல்லுவதற்கு நமக்கு முழு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆகவே நிதியமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கண்டு அஞ்சத் தேவையில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்று பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டு போடுவது பற்றியும் மொரார்ஜி தேசாய் கடுமையாகத் தாக்கிப் பேசியிருக்கிறார். பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டு போடுவது என்பது மாநில அரசாங்கங்கள் செய்யக் கூடாத ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல. அப்படிக் குறிப்பிட்டவர் யார் என்று பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 1961-ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1,600 கோடி ரூபாய் அளவிலே பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டு வெளியிடக் கொண்டிருக்கிற மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள். இவர் மாநில அரசைப் பார்த்து “நீங்கள் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டு போடக் கூடாது” என்று சொன்னால், அவருக்குப் பற்றாக்குறையானால் ரூபாய் நோட்டுகளை அச்சடிக்க முடியும். ரூபாய் நோட்டுகள் அச்சடிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் ஒரு ரூபாய் நோட்டுகளில் ரிசர்வ் பாங்கு கவர்னர் கையெழுத்து கூட கிடையாது. Finance Secretary கையெழுத்துத் தான் இருக்கும்.

THE HON. THIRU SI. PA. ADITANAR : On a point of elucidation, Sir. The hon. Member mentioned about deficit budgeting. Deficit budgeting is different from deficit financing. Deficit financing means, nothing more and nothing less than producing paper currency. Another word for printing paper currency is deficit financing.

28th March 1969] [Thiru Si. Pa. Aditanar]

cing. But deficit budgeting is different. Deficit budgeting occurs in the revenue expenditure account of the Government. I am glad the hon. Member pointed out that deficit budgeting and deficit financing have become equated, so far as the Central Government is concerned, because when there is deficit budgeting, they can make it up the deficit by printing more currency notes. That right has not been given to the State Government. That is why, the State Government has to go to the Centre to make up for deficit financing.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, அங்கத்தினர் அவர்கள் மத்திய சர்க்கார் கடன் வாங்குவதை தடைசெய்ததாகப் பேசிய தற்கு ஆதாரம் இல்லை என்று கருதுகிறேன். இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டு ஏன் வாதிடவேண்டும் என்று நான் அவரிடம் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டை மாநிலம் மட்டும் போடுவது இல்லை. மத்திய அரசும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைத் தயாரிக்கிறது. ரிசர்வ் பாங்க் மத்திய சர்க்காரின் ஆளுகைக்குட்பட்டது. பற்றாக்குறை பட்ஜெட் என்றால் deficit financing தான். மத்திய சர்க்கார் வரி மூலமாகவும், உள்நாட்டில் கடன்கள் திரட்டுவதன் மூலமாகவும், வெளிநாடுகளில் கடன் வாங்குவது மூலமாகவும் பற்றாக்குறையை சரிக்கட்டுகிறது. முடியாவிட்டால் நோட்டு அச்சடித்து தனக்கு வேண்டிய பணத்தைத் திரட்டிக் கொள்கிறது. இப்படி நோட்டு அடிக்கிற அதிகாரத்தைத் தன் கையிலேயே மத்திய சர்க்கார் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரின் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுக்கும், மாநில அரசுகளின் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுகளுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை' திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் மொரார்ஜி தேசாய் ரிசர்வ் பாங்கிலிருந்து மாநில அரசுகள் கடன் வாங்குவதற்கு எந்த விதத்தடையையும் போடவில்லை என்றார்கள். மொரார்ஜி தேசாய் பாராளுமன்றத்திலே அப்படிப் பேசியதாகப் பத்திரிகைகளிலே செய்தி வந்திருக்கிறது. 3, 4 தினங்களுக்கு முன் அவர் பேசிய அப்பேச்சுப் பத்திரிகைகளிலே வந்திருக்கிறது. திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் இப்படிக்கேப்பார் என்று தெரிந்திருந்தால், அந்தக் குறிப்பை நான் கொண்டு வந்திருப்பேன். மாநில அரசுகள் ரிசர்வ் பாங்கிலிருந்து கடன் வாங்குவதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். சொல்வதற்கு உள்ள அதிகாரம் மொரார்ஜி தேசாய்க்கு இல்லை. அதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

5-21
p.m

இன்னொன்று, நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில், மாநில அரசு நிதிக் கமிஷனரின் ரிப்போர்ட்டை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், "அதை எதிர்பார்த்து பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள், இதன் மூலம் நிதிக்கமிஷனை எமாற்றமுடியாது (not to be taken in)" என்று சொல்வதெல்லாம் தவறானது. நிதிக்கமிஷன் என்பது தனிப்பட்ட கமிஷன். ஜனாதிபதி அவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட கமிஷன். அது யாருடைய அதிகாரத்திற்கும் கட்டுப்பட்டது அல்ல. மொரார்ஜி தேசாயின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டது அல்ல. அந்தக் கமிஷன் மாநில அரசுகளுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் எந்த அளவிலே பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுப்பது என்பதைப்பற்றி முடிவு செய்யவிரும்புகிறது. அது இனிமேல்தான் தெரியக்கூடிய விஷயம். மாநிலங்களுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும், மத்திய அரசுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. மொரார்ஜி தேசாய் அவர் சனங்கும் தெரியாது என்றே நினைக்கிறேன். மாநில அரசுகளுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டியதை அவர்கள் கொடுப்பார்கள் என்றே கருதுகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[28th March 1969]

நான் அடுத்துச் சொல்ல விரும்புவது இந்த பிளானுக்கு ஒதுக்கிய அளவிலே நம்முடைய மத்திய சர்க்கார் கிட்டத்தட்ட பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை இதுவரையிலே “Plan expenditure” என்ற பெயரிலே செலவு செய்து இருக்கிறது. உண்மையிலே என்ன ஆயிற்று? பிளான்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று நோட்டுக்களை அச்சடித்ததனால் பணவீக்கம் “Inflation” தான் அதிகமாக ஆயிற்று. பிளான்களை நிறைவேற்றிய பிறகு தனி நபர் வருமானம் கிட்டத்தட்ட 1961-லே 335 ஆக இருந்தது 1966-லே 353 ஆக உயர்ந்தது. ஆனால் தனி நபருடைய வாழ்க்கைச் செலவு 1961-லே 146 ஆக இருந்தது 1966-லே 192 ஆக உயர்ந்தது. வருமானத்தின் உயர்வு 14 சத விகிதம். செலவு 42 சத விகிதம். ரூபாயின் மதிப்பு கிட்டத்தட்ட இந்த 15 ஆண்டுகளிலே 17 நயாபைசா அளவிற்குக் குறைந்து விட்டது. இனிமேல் நோடி வரிகள் விதிக்க முடியாது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. மறைமுக வரிகளைத்தான் போட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு உள்ளது. மொரார்ஜி அவர்கள் மாநில அரசுகள் இனிமேல் அதிக வரி போட வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துச்சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 1954-ல் போடப்பட்ட மத்தாய் கமிட்டி வரிகள் விதிப்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்தது. 1960-ம் ஆண்டில் National Council for Applied Economic Research என்பதும் இதைப்பற்றி ஆராய்ந்தது. இந்த இரண்டு கமிட்டிகளும் இனிமேல் மாநில அளவில் அதிகப்படியாக வரிகள் விதிக்கமுடியாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. எனவே மொரார்ஜி அவர்கள் மாநில அரசுகள் இன்னும் அதிக வரிகளைப் போடவேண்டும் என்று சொல்வது தவறான வாதமாகும். திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களால் அகற்ற முடியாத கள்ளப் பணம் கிட்டத்தட்ட 5 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் இருக்கிறது. வசூலிக்கப்படாத வருமான வரி 350 கோடி ரூபாய் என்கிறார்கள். இந்தக் கள்ளப்பணம் 5 ஆயிரம் கோடி ரூபாயைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத மொரார்ஜி தேசாய், 350 கோடி ரூபாய் வருமான வரியை வசூலிக்க முடியாத மொரார்ஜி தேசாய், தாங்க முடியாத அளவிற்கு வரிகள் விதிக்கப்பட்டு தொல்லைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஏழை எளிய மக்கள் மீது இன்னும் வரி போட வேண்டுமென்று மாநில அரசுகளை எச்சரித்திருப்பது சரியானது ஆகாது.

அடுத்து, இந்த பிளானிங் கமிஷனையும், நிதிக் கமிஷனையும் பற்றி நான் சென்ற தடவையே இந்த மன்றத்தில் சொல்லியாகிவிட்டது. நம் முடைய மாநிலத்தின் வரவினத்தை எடுத்துக்கொண்டால் மத்திய அரசிலிருந்து கிடைப்பதில் கிட்டத்தட்ட 75 சத விகிதம் திட்டக் கமிஷனால் ஒதுக்கப்படுகிற பணம். பிளானிங் கமிஷன், திட்டக் கமிஷன் என்பது சட்டப்படியான கமிஷன் அல்ல. அரசியல் சட்டப்படி அதற்கு எந்த வித பொறுப்பும் கிடையாது. திட்டக் கமிஷன் பாராளுமன்றத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட கமிஷன் அல்ல. நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தின் மூன்றாவது பட்டியலின் 20-வது விதியின்படி மாநில அரசும், மத்திய அரசும் தாங்களாகவே பிளானிங் கமிஷனை உருவாக்கலாம். ஆனால் இதன்படியன்றி பண்புத் நேரு அவர்கள் இருந்தபோது “Executive wing” ஆக அவரால் உருவாக்கப்பட்டதே இந்த பிளானிங் கமிஷன். இந்த பிளானிங் கமிஷன் பிரிவு 282, பிரிவு 293 கிரான்ட் இன் ஏயிட் (Grant - in - Aid) லோன் ஆகிய இந்த இரண்டையும் கையிலே வைத்துக் கொண்டு கிட்டத்தட்ட நமது மாநிலத்தினுடைய 70 சத விகிதம் பணத்தைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு, மாநில அரசின் லிஸ்ட் 2-ல் உள்ள அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. மாநில அதிகாரத்துக்குட்பட்ட கூட்டுறவுத்துறை, மருத்துவத்துறை, கல்வித்துறை ஆகியவற்றிற்கு இங்கு மத்திரிகள் இருப்பது போல், மத்தியிலும் ஒரு “Ministry”ஐ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த அமைச்சரவைகளுக்காக அவர்கள் செலவு செய்கிற பணம் 300 கோடி ரூபாய். இது மத்திய செலவில் 11 சத விகிதம். மாநில அரசின்பட்டியலில் இருக்கிற அதிகாரங்களை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு, இன்றைக்கு பிளானிங் என்று சொல்லிக் கொண்டு மாநில அரசிற்குப் பணம்தர மாட்டோம், இது எங்கள் பணம்

28th March 1969]

என்று சொல்லிப் பயமுறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாநில அரசின் மீது “Overriding rights” யை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். மாநிலத்தில் உள்ள பணத்தை எல்லாம் மத்திய அரசு உறிஞ்சிவிட்டு அதிகப்படியான பணத்தை சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறது. அவர்களே எல்லா வரி களையும் போட்டு விடுவதால் மாநில அரசு எப்படி அதிகப்படியான வரிகளைப் போடமுடியும்? எனவே மாநில அரசு தனக்கு உரிப்பங்கைக் கேட்டால் அதிலே என்ன தவறு இருக்க முடியும்.

அடுத்து, நான் சொல்ல வேண்டிய விஷயம் கூட்டுறவுத் துறையைப் பற்றியதாகும். சென்ற தடவை நான் சொன்னேன் இந்தக் கூட்டுறவுத் துறை மிலே பல ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்று. Prevention of Corruption Act”-ன் கீழே நம்முடைய கூட்டுறவுத்துறையில், யாராவது தவறு செய்தால், டைரக்டர்களோ, நிர்வாகிகளோதவறு செய்தால், அந்தச் சட்டத்தின் கீழே எதுவும் செய்ய முடியாது. காரணம் அவர்கள் “Public Servants” என்ற தலைப்பின்கீழ் வரமாட்டார்கள். இந்தக் காரணத்தினால் அந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. எனவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவதெல்லாம் கூட்டுறவுத்துறையில் பெரிய மாறுதல் ஏற்படுத்த வேண்டுமானால், இந்த லஞ்ச ஊழலைத் தடுக்கவேண்டும். “Public Servants” என்ற வரையறைக்குள்ளாக இவர்களையும் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும். டைரக்டர்கள், நிர்வாகிகள் இன்னும் மற்றவர்களையும், “Public Servants” என்று செய்துவிட்டால் அவர்கள் மீது “Prevention of Corruption Act”-ன் கீழே நடவடிக்கை எடுப்பது சாத்தியமாகும். தணிக்கைக் குறைபாடுகள், Vigilance Department-க்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். ரிஜிஸ்ட்ரார் மேற்பார்வை குறிப்பும் தணிக்கை குறைபாடுகளும் Vigilance Department-ஆல் ஆராயப்பட்டு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமானால் இந்த ஊழல்களைத் தடுக்கமுடியும் என்ற கருத்தை நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாட்டின் தலைநகரமாகிய சென்னையில் உள்ள மூன்று கூட்டுறவு சங்கங்களில் கடந்த 10 ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுள்ள ஊழல்களை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

5-0
p.m.

முதலாவது, தமிழ்நாடு கூட்டுறவு யூனியன். இந்தச் சங்கம் 1964-ம் ஆண்டில் மன்றோ சிலை அருகில் ஒரு கட்டடம் கட்டியது. அக் கட்டடம் கட்டுவதில் பல ஊழல்களும், மோசடிகளும் நிகழ்ந்தன. பிளான்கள் திருத்தப்பட்டன. கட்டிடத்தின் தரம் குறைக்கப்பட்டது. தொழில் நுட்ப மோசடிகள் நிகழ்ந்துள்ளன. முறைகேடான செலவுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனால் இரண்டரை லட்சம் ரூபாய் வரை கையாடப்பட்டுள்ளன. 1964-ம் ஆண்டில் சென்னை வீட்டுவசதி போர்டு ஒரு அலுவலகக் கட்டிடம் கட்டினார்கள். அதற்கு ஒரு சதுர அடிக்கு ரூ. 25 செலவாயிற்று. ஆனால் ஊழல் காரணமாக யூனியன் கட்டிடத்திற்கு சதுர அடிக்கு ரூ. 42 செலவாயிற்று. ஆக, ஒரு சதுர அடிக்கு ரூ. 17 கூடுதல் செலவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த மோசடியைப்பற்றி சென்னை ஜில்லா கூட்டுறவு தணிக்கை அதிகாரி 7-7-1963-லும் கூட்டுறவு பதிவாளர் 16-7-1963-லும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றனர். சென்னை ஜில்லா கடன் அல்லாத துறையின் துணைப் பதிவாளர் நவம்பர் 1963-ல் செக்ஷன் 65-ன் படி ஒரு விராணையும் நடத்தியிருக்கிறார். இவ்வளவு இருந்தும் கூட்டுறவு இலாகாவின் யூனியன் தலைவர்களுக்கு அஞ்சி எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் இது வரை எடுக்கவில்லை.

இரண்டாவதாக, ஜார்ஜ் டவுன் கூட்டுறவு பாங்கு. இந்த ஸ்தாபனமும் ஒழுக்கக்கேட்டின் உருவமாக இயங்குகிறது. முறை கேடான லேவாதேவி, சட்ட விரோதமான “போனஸ்”, ஊழல் மலிந்த கட்ட ரிப்பேர் செலவு, டைரக்டர்களுக்கு சட்டவிரோதமான சலுகைகள் ஆகிய ஊழல்கள் இச்சங்கத்தில் நிர்வாக போர்டார் செய்திருக்கிறார்கள். சென்னை ஜில்லா கூட்டுறவு தணிக்கை அதிகாரி 1961-62 அறிக்கையில் இவைகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[28th arch 1969]

மூன்றாவதாக, கூட்டுறவு மத்திய அச்சகம். இந்த அச்சகம் ஊழல்களின் உறைவிடம். இந்த அச்சகத்தின் மெசின்சுளும், அச்சகமும் காசித் முதலிய கச்சாப் பொருள்களும் சுமார் ரூ. 3 லட்சம் பெறுமானத்திற்கு களவாடப்பட்டுள்ளன. இதன் ஆஸ்திகளை ஆண்டுக்கு ஒரு முறை கூட கணக்கு எடுப்பதில்லை. 1965-ம் ஆண்டுக்குப் பின் பொதுக்குழு கூட்டம் கூட்டப்படவில்லை. சென்னை ஜில்லா தணிக்கை அதிகாரி மிகவும் ஒழுங்கினமாக இந்த சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் நடத்தப்படுகின்றன என்று எழுதியிருக்கிறார். மேலே சொன்ன மூன்று கூட்டுறவு சங்கங்களிலும் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் பெறுமான ஊழல்கள் நடைபெற்றிருந்தும் கூட்டுறவு இலாகாவின் பெரிய அதிகாரிகள் கண்டும் காணாதவராய், வாய் இருந்தும் ஊமையாய் செயலற்று இருக்கின்றனர். கூட்டுறவு அமைச்சர் அவர்கள் இச்சங்க விவகாரங்களைப் பரிசீலனை செய்து, தேவையானால் ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை நியமித்து, ஊழல்களை ஆராய்ந்து அவற்றுக்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்றும் இந்த மாதிரி வகையில் ஊழல்கள் நிகழாமல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

THE HON. THIRU SI. PA. ADITANAR : On a point of elucidation, Sir, I am painfully conscious of the corruption prevailing in the Co-operative movement—not in the Co-operative Department but in the Co-operative Societies—as mentioned by the hon. Member. But he mentioned vigilance as the remedy. Vigilance is different from intelligence. What is required, in my opinion, is commercial intelligence. As in other countries, we do not have a Commercial Crimes Intelligence Wing. I can assure the hon. Member that I am taking steps to form a Wing in the Police separately devoted to intelligence on commercial matters.

As regards law, my hon. Friend mentioned that the law is defective because it is not corruption relating to public servants. So far as I can see, the present law itself is sufficient to deal with the corruption now prevailing, because misappropriation itself is an offence under the Indian Penal Code. Misappropriations are taking place in various societies. As I have already mentioned, of the four different kinds of societies, it is only in the Marketing and Trading Societies the corruption is most prevailing. For that purpose, if I am not divulging any secret, I may inform the hon. Member that I am forming Commercial Crimes Intelligence Wing in the Police Department, which will specially devote its attention to care of misappropriation in the various societies. I hope it will be eradicated when this wing comes into being.

*திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: தலைவரவர்களே, 1969-70-ம் வருஷத்திய வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றிய சட்டசபை நடவடிக்கைகள் இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் முடிவு பெறவிருக்கின்றன. நம்முடைய தமிழக சட்டசபையில் இறுதி துணை மானியக் கோரிக்கை கிட்டத்தட்ட ரூ. 66 கோடி பெயரளவிலே. ஒன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் கடன்களுக்கு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட தொகைகளை தவிர்த்துப் பார்த்தாலும் கூட, 1930-ம் வருஷத்திற்கு முந்தைய தமிழ்நாட்டு சட்டசபையில் ஒரு வருஷ பட்ஜெட் இது. அந்தக் காலத்தில் ஆந்திரம், கன்னடம் கோள ஹில்லாக்கள் இணைந்து 25 ஹில்லாக்கள் கொண்ட சென்னை ராஜ்யத்தின் வரஷாந்திர பட்ஜெட் ரூ. 15 கோடி. அப்போது மத்திய அரசாங்கத்தின் பட்ஜெட்—பாகிஸ்தானும் சேர்ந்தது—இந்தியாவில் ரூ. 150 கோடி, இது பல்லாண்டு காலம் ஒரே மாதிரி இவ்வாறு இருந்து கொண்டு வந்திருக்கும் இதை என் சொல்கிறேன் என்றால் தவிர்க்க முடியாத காரணங்

28th March 1969]

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

களுக்காக ஒரு பட்ஜெட்டுக்கும் இன்னொரு பட்ஜெட்டுக்கும் இடைக்கால அதிக செலவுகளுக்கும் மானியம் கோரும்போது லட்சக்கணக்கில் நின்று விடுவது மரபு. அப்படிச் செய்வது உசிதமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். அன்றைய ரூ. 15 கோடி இன்று ரூ. 250 கோடிக்குப் போய் விட்டது. இப்போது இந்த இறுதி மானியக் கோரிக்கைகள் கூடி இருக்க இடம் உண்டு. இருந்தாலும் கோடிக்கணக்கில் ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் இறுதி துணை மானியம் கோறும் போது இவ்வளவு பெருந்தொகைகளாக இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்வது உசிதமாக இருக்குமென்று நான் கருதுகிறேன்.

இந்த இறுதி துணை மானியக் கோரிக்கையில் ஒரு கோடிக்கு மேல் 9 இனங்களுக்கு மேல் கேட்கப்படுகின்றது. சில இனங்கள் தவிர்க்க முடியாது, புது இனங்களுக்கு ஒதுக்கப்படலாம். அவ்வாறு நேராத வண்ணம் பார்த்துக்கொள்வது ஒரு மரபாக வைத்துக்கொள்வது நமக்கு ஒரு அனுசூலமாக இருக்குமென்றும் கருதுகிறேன். ஆரம் பத்தில் நிர்வாகச் செலவினங்களைக் குறைப்பதற்காக நடவடிக்கைகள், சற்று தீவிரமான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு பலர் வேலை இழந்தார்கள். அவர்களுக்கு மறுபடியும் வேலை தேடித்தர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. என்னவோ நிர்வாக சிக்கனம் கையாளப்பட வேண்டும் என்பதற்காக செய்துது என்றார்கள். ஆனால் கடந்த இரண்டு வருட காலத்தில் ஒவ்வொரு இலாகாவிலும் புதிய நியமனங்களும், தற்காலிக செலவினங்களில் உபரி செலவினங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன, பட்ஜெட்டில் இவற்றைப் பார்க்கப்போனால் அடுத்த ஆண்டு களில் தொடரக்கூடிய செலவுகள் அதிகரிக்கின்றன. தொடராத இனம் மிக மிகக்குறைவு. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியது. தொடர்ந்து நீடிக்கக் கூடிய உத்தியோகங்கள் நிரந்தரமான உத்தியோகங்களாக மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. அதையும் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏனென்றால் எப்படி செலவினங்களைக் குறைப்பது என்பதைப் பற்றி மத்தியத்திலும் மாகாணங்களிலும் பல ஆண்டுகள் பேசப்பட்டு அதிலே கடந்த 1—2 வருஷங்கள் அதுபற்றி பிரதானமாகப் பேசி வரும் நேரத்தில், நிர்வாக சீரமைப்பு எவ்வாறு இருந்தாலும், எப்படி நிர்வாக சீரமைப்பு ஏற்படுத்துவதன் மூலம் செலவு குறையும், எப்படி அரசாங்க நிர்வாகம் சிக்கனமாக நடத்த முடியும் என்பதைப்பற்றி பல யோசனைகள் தரப்பட்டன. பல குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. அவற்றின் அபிப்பிராயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப்பற்றி தமிழ்நாட்டிலும் கூட எப்படி நிர்வாகச் சிக்கனம் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதைப்பற்றிய யோசனைகள் செய்வது மிக அவசியம் என்று கருதுகிறேன். இந்த ஆண்டில் தமிழகத்தில் எல்லா ஜில்லாக்களிலும் வறட்சி, கஷ்டம். பொதுமக்கள் வாழ்க்கையில் அதிருப்தி, துன்பம் துயரம் அனுபவிக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில்—சுபிட்சமாக இருக்கும்போது செய்தால் அவர்கள் வரவேற்பார்கள்—அவர்களுக்குத் தொந்தரவாகவும் இருக்காது. ஆனால் இப்போது செலவினங்களை—ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் அதிகப்படுத்துவது, அதிகாரிகளுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுப்பது மாதிரி, அதிகப் பஞ்சப்படி கொடுப்பது, சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு படியை அதிகப்படுத்துவது எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குச் சலுகைகள்—சலுகைகள் அல்ல, வசதிகள்—செய்து கொடுப்பது, இதேகூட ஓராண்டுக்கு ஒத்திவைத்து இருக்கலாம். நாமெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு கிறோமே குடி தண்ணீருக்குகாக குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு எந்த காட்டுக் கிணற்றில் தண்ணீர் இருக்கிறது என்று சுற்றி அலைந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மக்கள் மனதில் ஆத்திரமே தோன்றும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் செய்த உதவிகளை சம்பள கூடுதல் இலைகளைக் குறைத்துக் கூறவில்லை, செய்ததை தவறாகச் சொல்லவில்லை—இந்த உதவிகளை அளிக்கும் சந்தர்ப்பத்தைக் கொஞ்சம் தள்ளி வைத்திருந்தால் கூட நல்லதோ என்று என் மனதில் படுகிறது. வெளியே உள்ள சுற்றுச் சூழ்நிலை அவர்கள் அவதியை கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், ஒத்திவைத்து சில காலத்திற்குப் பின் செய்தால் கூட நன்றாக இருக்குமென்று என் மனதில் படுகிறது.

[28th March 1969]

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : காலையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குக் கொடுத்த சலுகைகளை வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதை அரசும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர் எதிர்க் கட்சித் தலைவருக்குக் கொடுத்த சலுகைகளையெல்லாம் முதலில் ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஒரு வேளை கட்சிக் கூட்டத்தில் முடிவெடுத்த பிரகாரம் இப்படி ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்களோ என்று நினைக்கிறேன். அரசு இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் முதலமைச்சர் அவர்கள் அசெம்ப்ளியில் தெரிவித்த இந்த யோசனைக்குப்பின் கட்சிக் கூட்டம் போடவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இது அவருடைய சொந்த முடிவாக இருக்கலாம். மத்திய அரசு வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலும் வறட்சி எவ்வாறு பாதித்து இருக்கிறது என்று பார்த்து விரைவான ஆலோசனைகளைச் செய்து திட்டமிடுவதாகவும், செலவினங்களைச் செய்ய திட்டமிடுவதாகவும் பத்திரிகைகளில் பார்க்கிறோம். அதை மாதிரியாக பல ஜில்லாக்களில், வட ஆற்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களைப் போன்று இல்லாமல் தென் பகுதியிலுள்ள இன்னும் பல மாவட்டங்களில் இதைவிட அதிகமாக கஷ்டங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்று தஞ்சாவூர் ஜில்லா வாசிகளுக்கு ஒரு 6 மாத காலத்திற்கு மழை இல்லையென்று சொன்னால் அவர்களால் தாக்கு பிடிக்க முடியாது. ஆனால் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் காங்கேயம் பகுதியில் 10 வருடங்களுக்கு மழை இல்லையென்றாலும், தாக்கு பிடிக்க முடியும். காரணம் அவர்கள் அவ்வாறு வாழ்ந்தவர்கள். அப்படிப்பட்ட பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். சில வருஷங்களில் மழை இல்லாமல் இருந்தால் கூட சகித்துக் கொண்டு சமாளித்துக்கொண்டு வரக்கூடிய அனுபவம் பெற்றவர்கள். அது அவர்கள் தலைவிதி. அம்மாதிரி பல வருஷங்களில் 10 வருஷங்களுக்கு ஓரிரண்டு வருஷம் வறட்சி ஏற்பட்ட காரணத்தினால், அந்த கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டது உண்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகாவில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மண்ணுக்குடி போல வத்திராயிருப்பு பிரகாவில் பருவ மழை இல்லை யென்றால் காற்றுகப் பறப்பார்கள். ஆனால் அதற்கு 12 மைல் தூரத்தில் தான் எங்கள் ஊர் இருக்கிறது. பருவ மழை பெய்யாமல் வருஷங்கள் ஆனாலும் காற்றுகப்பறக்கமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட பருவ மழை பெய்யாமல் இருந்தால், தாக்கு பிடிக்காத மக்கள் உள்ள பிரதேசங்களில் அதிக உழைப்பின்றி வேலை செய்பவர்கள், மழை பெய்யவில்லை என்றால், அவர்களுக்குக் கஷ்டம் அதிகமாகத் தோன்றும். வட ஆற்காடு, செங்கற்பட்டு போன்று இல்லாமல் தென் மாவட்டங்களிலே சிரமங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. உணவு அமைச்சர் அவர்களுக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். அங்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்கள் இதை விட அதிகம் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இந்த நிவாரணங்களைப்பற்றிச் சீக்கிரம் ஜில்லா தோறும் என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படி செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றி ஒரு முடிவு எடுக்கவேண்டும். எந்த அடிப்படையில் நிவாரணப் பணிகளைத் துவங்குவது என்பது உத்தியோகப்பற்று அற்றவர்கள் தொடர்போடு இருக்க வேண்டும். வட்டார வாரியாக ஒவ்வொரு பகுதியிலேயும் எப்படி நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொள்ளுவதன் மூலம் வேலையில்லா கஷ்டத்தை ஒழிக்க முடியும் என்று விரைவாக யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அந்த வேலைகளைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் நிவாரணப் பணிகளைச் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். திய சந்திரன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நுழைந்து கலகம் செய்ய காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சர்க்கார் மானியத் தொகையைக் கொண்டு கிணறு வெட்டிப் போகும் போது அந்தப் பணத்திலிருந்து சுரண்டி காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு நாட்டில் தீய எண்ணங்கள் உள்ளோர் கழகு போல காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் கிணறு வெட்டுவதற்குக் கொடுக்கக்கூடிய ரேட்டுகள் எரியாவிற்கு எரியா வித்தியாசப்படும், காரணம் பாறை இருக்கும், பூமி வித்தியாசப்படும், தன்மையில் இருக்கிறது. இவைகளை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்று சொன்னால் நிவாரணத்திற்காகச்

28th March 1969] [திரு ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

செலவிடப்படும் பணம் நல்லபடியாக உழைப்பாளிக்குச் சென்று சேரும் வகையில் மேற்பார்வை இருக்கவேண்டும். யாருடைய கஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு லட்சக்கணக்காக கோடிக்கணக்காக பணம் செலவிடப்படுகிறதோ, அது அந்த உழைப்பாளி கைக்குப் போய்ச் சேரும்படியான கண்காணிப்புகள் இருப்பது அவசியம் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்விக்காக நாம் பெருமைப்படத்தக்க வகையில் ஆண்டு வருமானத்தின் பெரும் பகுதியை நல்ல அளவில் செலவிட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கடந்த இரண்டு வருஷகாலங்களாக பல பகுதிகளில் 59 மாணவ மாணவிகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம் பள்ளியில் இருக்கிறார்கள். அங்கேயெல்லாம் ஆசிரியர்களை இன்னும் அதிகப்படுத்தவில்லை. அந்தக் கல்வி உபயோகமான கல்வியாக ஆவதற்காக ஆசிரியர்கள் தொகை அதிகப்படுத்தப்படவேண்டும். விருது நகரில் டி. இ. ஓ. ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்குக் கடந்த 1968-69 ஆண்டுக்காக ஆசிரியர்களை விஸ்தரிப்பதற்காக ஒதுக்கிய ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை 17 அதிலே, எத்தனை ஆயிரம் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. எப்படி 17 ஆசிரியர்களைக் கொண்டு ஆசிரியர்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியும்? மேலும் மாணவ மாணவிகள் புதிதாகச் சேரக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இனி கல்விக்காகச் செலவிடப்பட வேண்டுமோ, அதற்காகப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்பதைப் பற்றி சிந்தித்து, அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மல்லிப்புதூர் என்ற இடத்தில் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி இருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வி பயிற்சிப் பள்ளி என்று முன்னால் சொல்லப்பட்டது. அதற்காக இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு ருத்ரப்பசாமி, வார்தா போய் வந்தவா, இடத்தை தேர்ந்தெடுப்பதற்காக கிராமப்புற இரயில் ஸ்டேஷன் பக்கத்தில் அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அதற்காக 20, 30 ஏக்கர் கரிசல் நிலமாகவும் 4, 5 ஏக்கர் தோட்டங்கள் கூடிய நிலமாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி, 7, 8 கிராமப்புறப் பகுதிகளைப் பார்த்தோம். அப்படி மல்லிப்புதூரைத் தேர்ந்தெடுத்தோம். 26 ஏக்கர் நிலங்களுக்காக அங்கே கிராம மக்களுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றோம். அது எங்கள் கிராமத்திற்குப் பக்கத்தில் தான் உள்ளது. பருத்தி சாகுபடி செய்யப்படும். கரும்பு சாகுபடி செய்யப்படும். தானியங்கள் சாகுபடி செய்யப்படும். எப்படி சாகுபடி செய்வது என்பதைப் பற்றிய அறிவை ஆசிரியர்கள் பெறுவார்கள். அங்கே உள்ள பள்ளிக்குத் தோட்டம் வேண்டியிருந்தது. ஒரு குழம்பத்திடம் 5 ஏக்கர் தோட்டம் இருந்தது. அவர்கள் தூர உறவு எனக்கு. அவர்களை அந்தத் தோட்டத்தை அவசியம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்க கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் மானவாரி நிலம் வாங்கி கிணறு வெட்டிக் கொண்டார்கள். கிணறு வெட்டுவதற்கான கிரயம் அவர்களுக்குத் தரப்பட்டது. அப்படி அந்தத் தோட்டம் வாங்கப்பட்டது. இன்றையதினம் நம்முடைய அரசாங்க அதிகாரிகளோ அமைச்சர்களோ மல்லிப்புதூர் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிக்குச் சென்று பார்க்கவேண்டும். அங்குள்ள நூலகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். எத்தகைய உயரிய புத்தகங்கள் அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். பயிலும் ஆசிரிய மாணவர்கள் அத்தகைய புத்தகங்களை உபயோகிக்கிறார்களா என்பதற்கு ரிஜிஸ்டரைப் புரட்டிப் பார்க்கவேண்டும். எது அவர்களுடைய மனதைக் கவருகிறது, எதை அவர்களுடைய மனது ஒதுக்குகிறது என்று பார்த்தால், நல்ல புத்தகங்களைத் தொடுவதில்லை. அந்தப் புத்தகங்கள் அழுக்குப் பாமல் இருக்கின்றன. அறிவு பெருக்கத்துக்கு உபயோகமில்லாத, ஆசிரிய மாணவர்களுடைய மனது கெடக்கூடிய அளவுக்கு உள்ள புத்தகங்களில் கவனம் சென்றிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். எனக்கு ஆசிரிய மாணவர்களைத் தெரியும். அந்தக்காலத்தில் 4 ஆவது வகுப்பு வரை ஆரம்பக் கல்வி. நான் ஆரம்பக் கல்வியை 4 கிராமம்

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [28th March 1969]

நடந்து போய் படித்தேன். 1½ மைல் கடந்து போய்ப் படித்தேன். இப்போது எங்கள் ஊரிலேயே ஹைஸ்கூல் இருக்கிறது. 500 பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். அந்தக் காலம் அவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்த காலம் அப்போது 4-ஆவது வகுப்பில் குமரேச சதகம், எத்தனை அந்தாதிகள் சூடாமணி நிகண்டு இப்படி அதிகமாக இருந்தது.

“பொன்னும் நன்மணியும் முத்தும் புனைந்த முக்குடை நிழற்ற மின்னுபூம் பிண்டை நீயடி நீயடி வீற்றிருந்தவனை வாழ்த்தி, மன்னிய நிகண்டு சூடாமணியென ஒன்று சொல்வாம் இன்னிலந்தன்னின் மிக்கோர் யாவருமினிது கேண்பின்”

இப்படி பெரிய பாடங்கள் 4-ஆவது வகுப்பில் அந்தக் காலத்தில் இருந்தன என்பதற்காகச் சொன்னேன். இப்போது ஏதோ பிள்ளைகள் மேல் பெரிய பாடச் சமை வைத்துவிட்ட மாதிரி, ஏதோ மலையை அவர்கள் தலைமேல் வைத்துவிட்ட மாதிரி பேசுகிறார்கள். ஒரு “பங்க்ஷனில்” சொன்னேன். வித்தியாசமாக நீனைக்காதீர்கள். நான் ஆசிரியர்களுடன் ஒன்றிப் பழகியவன். அவர்கள் 300 பேர்கள் இருந்தார்கள். கடைத்தலை பாட்டு போட்டிக்கு என்னோடு போட்டி போட யார் இருக்கிறார்கள் என்று நான் கேட்டேன். கடைத் தலைப்பாட்டு என்றால் நான் “அ” விலே ஆரம்பித்து “க” விலே முடியும்படியான ஒரு பாட்டைப் பாடினால் மற்றவர் “க” விலே ஆரம்பித்துப் பாட வேண்டும். அவர் “க” விலே பாடி “சொ” என்று கடைசியில் வரும் வார்த்தை கொண்ட பாட்டைப் பாடினால் அடுத்தவர் “சொ” என்று ஆரம்பித்து வரும் பாட்டைப் பாட வேண்டும். அது கடைத்தலைப் பாட்டு என்று சொல்லப்படும். அந்தக் காலத்திலே விவேக சிந்தாமணி, அகவல்கள், பதிகங்கள் எல்லாம் கற்றுக் கொடுப்பார்கள். நானும் சா. கணேசனும் ஒரு நாள் மதுரையிலிருந்து காரைக்குடி நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தோம். மதுரையிலே ஆரம்பித்து காரைக்குடி சென்றும் இப்படிப் பாடுவது முடியவில்லை. நான் ஒரு பாட்டுப் பாடினால் அவர் மற்றொரு பாட்டுப் பாடுவார். அந்தமாதிரி இப்போது பாடக் கூடியவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?

திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: அதனாலே லாபம் என்ன?

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: லாபம் என்ன என்றால், படிக்கிற தனாலே என்ன லாபம் என்றால், மனிதனாக வாழ்வதற்கு நல்ல அறிவோடு, ஒழுக்கத்தோடு வாழ்வதற்குப் பயன்படும். பணத்திற்காக மட்டும் படிப்பது அல்ல. அறிவுக்குப் பசி ஏற்பட வேண்டும். இன்றைக்கு அது இல்லை. அப்போது ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு லட்சணம் இருந்தது. ஆசிரியர்கள் என்றால், அவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட குணம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் என்றால் யார் என்று இலக்கணம் வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர் ஆகாதவர்கள் யார்? மாணவர்கள் என்றால் எப்படி இருக்க வேண்டும்? யார் நல்ல மாணவர்கள் ஆக மாட்டார்கள் என்பதை எல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லி எழுதிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். பருத்தி புடவையாகக் காய்த்த மாதிரி, அவர்களாலே அது மாதிரி எழுத முடிந்தது. நம் மாலே அது மாதிரி எழுத முடியவில்லை. அப்போது இருந்த பண்பாடு அது. நம்முடைய பண்பாடு நம்மாலே எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. பருத்திச் செடியிடம் சேலை வேண்டுமென்று சென்றால், அது சேலையாகக் காய்த்த மாதிரி நமக்கு வேண்டியதை எல்லாம் எழுதிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு: பருத்திச் செடி சேலையாகக் காய்த்து விட்டால் ஆலைப் பிரச்சினையே இருக்காது.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: பருத்திச் செடி சேலையாகக் காய்த்த மாதிரி என்று ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. அதனால் குறிப்பிட்டேன். எதற்கு இத்தகைய நல்ல நூல்களை எல்லாம் சொல்கிறேன் என்றால் இத்தகைய நூல்களை யெல்லாம் இன்றைக்கு யாரும் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. கையால் தொடுவது இல்லை. கவர்ச்சிகரமான புத்தகங்களாகத் தான் படிக்கிறார்கள். எனவே இவைகளை எல்லாம் சரியாகச் சீர்திருத்த வேண்டுகிறேன்.

28th March 1969]

மம். அன்றைக்கு கிராமப் புறங்களில் ஆசிரியர்கள் வருகிறார்கள் என்று சொன்னால், எவ்வளவு பணக்காரர்களாக இருந்தாலும், ஆசிரியருக்கு ஒரு மதிப்புக் கொடுத்தார்கள். ஆசிரியர்கள் அப்படி நடந்து கொண்டார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு அன்றைக்கு இருந்த அந்தஸ்து இன்றைக்கு இல்லை.

மல்லிப்புதூர் என்ற ஊரில் ஒரு மாடல் ஸ்கூல் டிரெயினிங்குக்காக இருந்தது. 8-வது வகுப்பு வரையில் வகுப்புகள், பலவருடங்களுக்கு முன்னாலே நாங்கள் சர்க்காரிலே இருந்தபோது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் 13 ஆசிரியர்கள் 33 பிள்ளைகள் இருந்தனர். 8-வது வகுப்பு வரையிலே உண்டு. அங்கு அதற்கு முன்னால் ஒரு மாணேஜ்மெண்ட் பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அதை மூடிவிட்டார்கள். அன்றைக்கு 33 பிள்ளைகள் வந்தார்கள், இன்றைக்கு அது குறைந்துவிட்டது. 8 வகுப்புகள் இருந்ததும் இன்றைக்கு 5 வகுப்புகளாகிவிட்டது. ஒரு ஊரிலே இரண்டு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் வேண்டியதில்லையென்று பள்ளி மூடப்பட்டது. மாடல் பள்ளிக்கு பெற்றோர் பிள்ளைகளை அனுப்ப விரும்பவில்லை. (அப்பள்ளி எப்படியிருக்கும்.) பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் இடையிலே விரோதம். ஒரு பள்ளிக்கூடப் பூட்டைக் காணவில்லை என்றால், இன்ன ஆசிரியர்தான் களவு செய்து இருப்பார் என்று வாட்ச்மேன் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டுமாம். இப்படி ஒருவர் மீது ஒருவர் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பதைத் தவிர, கிராமத்தில் உருப்படியாகக் கல்வியைச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. இப்படி எத்தனையோ பார்க்கிறோம். நல்ல பண்பாடு வளர்வதற்கு நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

பொது சுகாதாரத்திற்காக நாம் ஏராளமாகச் செலவு செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். அந்தச் சுகாதாரம் எவ்வளவு சீர்கேடாக இருக்கிறது என்று சொல்லத் தேவையில்லை. ஏதோ சில இடங்களில் சரியாக இருக்கலாம். சென்னையைப் பொறுத்தமட்டில், சில இடங்களில் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலான இடங்களில் பாதையை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு அசுத்தங்கள் செய்யப்படுவதை யாரும் இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. லாயிட்ஸ் ரோடு 50 அடி அகலம் இருக்கிறது. இதில் பத்து அடியை விட்டுவிட்டு மற்றப் பகுதியில் அசுத்தம் செய்யப்படுகிறது. ஜனத்தொகை அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் சுகாதாரத்தைச் சரியாகக் கவனிக்க முடியவில்லை என்று சொல்வார்கள். அது சரியாகாது. அதில் போதுமான கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடந்த 2 வருட காலத்தில் கால்நடை இலாகாவில் திட்டமிடப்பட்ட பல காரியங்கள் தொடராமல் நின்று விட்டன. அவைகளை எல்லாம் கோழிப்பண்ணைகள், போன்ற வற்றையெல்லாம் அலட்சியம் செய்யக் கூடாது. நல்ல தொழில். அவற்றுக்கான நிறுவனங்கள் ஏற்பட்டன. நல்ல முயற்சிகள் செய்து கிராம மக்களுக்கு அது ஒரு நல்ல தொழில் என்று வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட வேண்டும். 300 பேருக்கு “ஸ்டாக்மேன்” பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. சென்ற ஆண்டில் 150 ஆக்கப்பட்டது. சிலருக்கு வேலை இருந்திருக்காது. அந்த வேலைகளைத் தொடராத காரணத்தால் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் வேலையின்றி இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சமுதாய வளர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், அதற்கு அதிகப்படியான பணம் ஒதுக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்து சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், பஞ்சாயத்து எதற்காக நிறுவப்பட்டது, அதன் நோக்கம் என்ன என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நோக்கம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் மத்திய அரசாங்கத்திலும் அரசியல் சாசனத்தை வகுத்த போது, பஞ்சாயத்து என்ன காரியத்திக்கு, ஏன் ஏற்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நோக்கம் நிறைவேறும் வகையில் அந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு இடையூறு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். நம் ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட் கால் வைக்காத இடமே கிடையாது. எல்லா இடத்திலும் கால் வைத்துக் கொண்டிருக்கும். சிலர் கஷ்டப்படுகிறார்

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

[28th March 1969]

அளவு வரையில் தன் கால் பலத்தில் நடந்து வரும் முறையில் அவற்றை பலப்படுத்த வேண்டும். எந்தக் காரணங்களையாவது சொல்லி அதற்கான எதிர்ப்பு தெரிவிக்க ஒவ்வொரு கட்சியிலும் இருந்து கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கூட பிரத்தியட்ச நிலைமையை வைத்துக் கொண்டு அதற்குத் தகுந்தபடி அந்த இலாகா வேலை செய்துவரவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ரெவின்யூ அதிகாரி என்று வைத்து விட்டோம். கலெக்டரை அபிவிருத்தி வேலைக்கு என்றே ஒதுக்கி விட முடியும். இம்மாதிரி அபிவிருத்தி கவுன்சிலுக்கு உத்யோகப் பற்றற்ற சேர்மனை ஏற்பாடு செய்து திட்டம் பண்ணி கிராமத்தில் முறையாக வேலை நடக்க வழிவகை காண வேண்டும். அதற்கான முயற்சிகள் செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பாசனம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் பிளாவைக்கல் அணை என்று எங்கள் தாலுகாவில் ரூ. 75 லட்சத்திற்கு திட்டமிடப்பட்டிருப்பதாகப் பார்த்தேன். அது நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இருக்கிறது. அது எப்போது எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று தெரியவில்லை. இன்னும் சில சிறிய திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு நான்காவது திட்டத்தின் முதல் ஆண்டு துவக்கத்தில் பணியாற்றும் முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நூற்பு ஆலைகள்பற்றி அதிகமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. அளவுக்கு அதிகமாக அதையே திரும்பத் திரும்பப் பேசுவது பொருத்தமாக இருக்காது. பிரச்சனை என்ன என்பதை, எல்லோரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். எப்படி அந்தப் பிரச்சனையை அணுகி தீர்வு காண்பது? ஒத்துழைப்பாக உடன்பாடான நோக்கங்கள் கொண்டு, அந்தக் காரியங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

நிலச் சீர்திருத்தம்பற்றி நிதியமைச்சர் அவர்கள் பேசியிருப்பதாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். இன்னும் சில காரியங்கள் எதிர்காலத்தில் செய்யப்படும் என்று வாக்குறுதிகள் அளித்திருக்கிறார். வாக்குறுதிகள் நிதானமாக இருக்கலாம். எந்த வாக்குறுதியையும் இப்போதே சொல்லி விடாமல், ஒவ்வொன்றாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, அவை நிறைவேற்ற நிறைவேற்ற கொடுத்துக்கொண்டே போவது நல்லது. எந்த அரசுக்கும். அது அபிவிருத்தி போல் இருக்க வேண்டும். கோரிக்கை இருக்க வேண்டும். சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். இந்தமாதிரி வாக்குறுதி அளிப்பதில் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். நிலச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் மேற்கொண்டு யோசிக்க வேண்டும். நான் நிலப்பிரபு அல்ல. 1961-62ம் ஆண்டில் மொத்தமுள்ள பட்டாக்கள் 57,74,764. அதிலே கூட்டுப் பட்டாக்கள், 25,71,644. இந்தக் கூட்டுப் பட்டாக்களில் 68,15,933 பங்களிகள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப் பார்த்தால் எதிர்காலத்தில் இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றும் சந்தர்ப்பத்தில் பொருளாதாரத் துறையில் சிக்கல் வரலாம். அந்தந்தத் தொழில்கள்எந்தெந்த அளவில் அமைந்தால் சரியாகஇருக்கும் என்றுபார்க்க வேண்டும். எந்தத் தொழிலும் குடும்பத்திற்குக் கட்டுப்படியாகவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கக்கூடாது. விவசாயிக்கு கடைசியாக கூறைவீதான் இருக்கும். அவன் பின்னே எஸ். எஸ். எல். வலி. வரைபடிக்க வேண்டும் எத்தனை ஏக்கர் அவனுக்கு இருந்தால் சரியாகும்படியாகவாவது அவன் இருக்கமுடியும் என்பதைப்பற்றி யோசித்து அவர்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் இருக்க வேண்டும் என்று பார்க்கவேண்டும். பெரிய நிலப்பிரபுக்களுக்கு இருக்கவேண்டாம். போகிற வேகத்தில் இவைகளை எல்லாம் மனத்தில் கொண்டு நிலம் சம்பந்தப்பட்ட சீர்திருத்தம் எல்லாம் எவ்வாறு செய்யப்படவேண்டும் என்பதைப் பற்றி யோசித்து அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய காவல் துறையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. காவல் என்ற பெயரை “காப்பு” என்று போட்டால் இன்னும் கொஞ்சம் மதிப்பு உயரும் என்று என் மனதில் படுகிறது. ஆகையினால் போலீஸ் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் என் மனதில் உள்ளதைச் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீவில்லி புத்தூர் போலீசார் மிகத் தீவிரமாக இருக்கிறார்கள். சாதாரண காங்கிரஸ்

28th March 1969]

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

ஊழியர்கள் மீது காரண காரியமில்லாமல் அநேக வழக்குகள் வேண்டும் என்றே தொடரப்படுகின்றன. நான் பொறுப்பை உணர்ந்து சொல்வதாகவே நினைக்கிறேன். எந்த நேரமும் போய் பார்த்தால் யார் அங்கு போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று. அமைச்சர்கள் அங்கு வரும் சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்கலாம். என்னை அழைத்துக்கொண்டு அந்த அதிகாரிகளுக்கு மத்தியிலே போங்கள். ஒருவாறு உங்களுக்கு உண்மை தெரியும். இது யார் பேரிலும் பழி சுமத்துவதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். ஸ்ரீ விஸ்லிபுத்தூர் சப்-மேஜிஸ்ட்ரேட். கோர்ட்டில் நூற்றுக்கணக்கான கேஸ்களில் ஏதாவது பிழைத்ததா? தொந்தரவுக்காகவே கேஸ் போடுவது என்ற நிலைமை இருக்கிறது பல இடங்களில். ஆகையினால் இவைகளை எல்லாம் நிவர்த்திக்க வேண்டும். அதற்கான நிவர்த்திகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, மன்றக் கூட்டங்கள் இன்னும் அதிகத் தடவை கூட்டப்பட வேண்டும். இப்போது விவரிக்க நேரமில்லை. ஒரு வருஷத்தில் 4 கூட்டம் இருக்கலாம் ஒரு 10 நாள் அல்லது ஒரு வாரம் இருக்கலாம். அப்போது விஷயங்களை பறிமாறி கொள்ள நல்ல சந்தர்ப்பம் இருக்கும். ரொம்ப நாள் தள்ளிப் போடாமல் கூட்டம் கூட்டுவது மிகவும் அவசியமாக இருக்கும்.

பொதுவாக நாட்டில் பல்வேறு பிரச்சனைகளைப் பற்றி முன்னர் இச்சபைக்கு வரும்போது அந்தப் பேச்சுகளை காதிலே கேட்டேன். முன்னர் கலைத்து இப்போது கூடுவதற்கு இடைவெளி ஒரு வாரம். இந்த இடைக்காலத்தில் இப்போது பேசுகிறபோது, நாட்டினுடைய ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் வகையில், ஒருமைப்பாட்டிற்கு பலக் குறைவு ஏற்படும் வகையில் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் இல்லாமல் நல்ல காற்று, ஆரோக்யமான நிலைமை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : நீங்கள் சந்தேகப்படும் மாதிரியில் இல்லை.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : என்ன இல்லை? என்கிறீர்கள் நானே இல்லை என்று சொல்கிறேனே. நீங்கள் என்ன சொல்வது? அந்த வகையில் நம் தேசத்தில், அண்டை நாட்டில் என்ன நடைபெறுகிறது என்று தெரிந்து கொண்டு வருகிறோம். அவைகளை எல்லாம் மனதில் கொண்டு இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள்—என் தலைமுறை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்—எதிர்காலத்தில் நல்ல வகையில் தமிழ் நாட்டை உருவாக்கி—இந்த நாட்டுக்கு பாரதி சொன்ன மாதிரி எல்லோருக்கும் யோசனை சொல்ல கூடிய நிலையில் இந்த நாடு இருக்கும்படி உருவாக்க எல்லோரும் அமர நிலை எய்தும் நன்முறையை இந்தியா உலகுக்கு அளிக் கும் என்று சொன்னார் பாரதி. அதைச்செய்ய வேண்டியவர்கள் நாம்—அதற்கான வழியில் தேசத்தை பலப்படுத்த வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் :—பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு இந்த நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவின் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருசாமிநாதன் அவர்களும், திரு கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும் நல்ல பல கருத்துக்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இது நல்ல மங்களகரமாக முடிகிறது. நல்ல இலக்கிய மணம் கமழுகிற அழகான பாடல்களைக் கேட்கும்படியான பாக்கியமும் கிடைத்தது. முன்னால் நானும் திருகிருஷ்ணசாமி நாயுடுவும் அந்த சபையில் உறுப்பினர்களாக இருந்தோம். எப்போதாவது இந்த மாதிரி கவிதை அலைகளை எல்லாம் கேட்பது வழக்கம்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : நான் கூட கேட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : இந்த வெம்மையில் நல்லவையிகல் இலக்கியம் அமைந்தது போலவே நம்முடைய இந்த சட்டன்றத்தொடரில் நல்ல விலைமதிக்கமுடியாத யோசனைகளைக் கூறி நம்முடைய நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்துழைத்திருக்கிற எல்லா தரப்பு உறுப்பினர்களுக்கும் நன்றி தெரிவிக்க

6-10
p.m.

[திரு கே. ஏ. மதியழகன்]

[28th March 1969]

கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாம் இப்போது இறுதி கட்டத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறோம். நிரம்ப விவாதித்திருக்கிறோம். அரசாங்கம் அவைகளை மதித்துபல்வேறு கூற்றுக்களை நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறது நிறைவேற்றி வருகிறது. இன்றைதினத்தைப் பொருத்த வரையில், சாமிநாதன் அவர்கள் சில பிரச்சனைகளைச் சொன்னார்கள் அது இங்குதான் நிகழ்த்த வேண்டிய பேச்சு, அல்ல பாராளு மன்றத்தில் நிகழ்த்த வேண்டிய பேச்சு. அவர் தலையசைக்கிறார்கள். அவர் தன்னை டில்லிக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர் அங்கே போய் பேசுவதற்குத் தகுதியானவர்தான். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் இன்று இந்திய அரசியல் சூழ்நிலையில் தேவைப்படுகிறார்கள். அவர் போவது மட்டுமல்ல. மத்திய அதிகாரங்கள் இங்கு வரவேண்டும் என்பதுதான் அவர் பேசிய பேச்சின் சாராம்சம். அவர் சொன்ன கருத்துக்களுக்காக நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் முக்கியமான விவரங்களைச் சொன்னார்கள். இரண்டு விவரங்களை நான் சொன்னால், இந்த மன்றத்திற்கு பெரும் சிறப்பாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தமிழகத்திலே இருக்கிற கண்ணோட்டத்திலே உங்களுடைய நிலை இருக்கிறது. அதுமாதிரி இல்லாமல் இந்திய கண்ணோட்டத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : திரு நாயுடு அவர்களுக்காகப் பேசுகிறேன். இல்லாவிட்டால் சுருக்கமாக முடிந்திருக்கும்.

திரு ஜி. சுவாமிநாதன் : தமிழ் நாடு நிதி நிலையைப் பாதிக்கிற முறையில் மத்திய நிதி நிலையைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய நிலை வந்தது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : அவர்கள் பேசிய கருத்துக்கள் எனக்கு நிரம்ப நிரம்பத் தொடர்புடையவை. இன்றைக்கு மத்திய அரசில் இருக்கிற ஒரு மந்திரி பேசினார்கள். என்ன பேசினார்கள் என்றால், “ஓவர்டிராப்ட்” வாங்கிவிட்டார்கள் என்று பேசினார்கள். இவர்கள் எல்லாம் வரி போடமாட்டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது மாதிரியே காரியங்களைச் செய்து கொண்டு போனால், நம்முடைய நண்பர் சாமிநாதன் சொன்னது அவருடைய தொனியில் வித்தியாசம் இருக்கலாமே தவிர, அவர் தடை போடச் சொன்னார் என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். தடை போடுவது என்பது அல்ல. எல்லா அதிகாரமும் அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. மாநில அரசாங்கங்கள் ஓவர்டிராப்ட் வாங்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறார்களே அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று கேட்டார்கள் இது நியாயமான பேச்சு.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : மொரார்ஜி தேசாய் மாநிலங்கள் வரி போட மறுக்கின்றன. இப்படி இருந்தால் எப்படி திட்ட வேலைகளைச் செய்ய முடியும் என்று சொல்லாத வருஷம் உண்டா?

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : சொல்லாத வருஷம் என்று சொல்லுவதற்கு என்ன நியாயம் இருக்கிறது? இன்றைக்கு மத்திய அரசில் உள்ளவர்களுக்குப் பொறுப்பு இருக்கிறது என்றால், மாநிலங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் பொறுப்புகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்களும் கடமை ஆற்றுகிறார்கள். நாடும் நம்முடைய கடமையைச் செய்து திரவேண்டும். அவர் ஒன்று சொன்னார்கள். மத்திய அமைச்சர்கள் மாநில சர்க்கார் ஓவர்டிராப்ட் வாங்குகிறார்கள். வரி போடாமல் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று பேசினார்கள். இவர்கள் மட்டும் என்ன என்று திரு சாமிநாதன் கேட்டார்கள். நான் அங்கே கூடப் போகவில்லை. அவர்களுக்கு இருக்கிற காரியங்களுக்கு 250 கோடி ரூபாய் பற்றாக்குறையாக விட்டு வைத்திருக்கிறது. நமசகுள்ள பற்றாக்குறைக்கு பிணான்ஸ் கமிஷனிடம் பார்க்கிறபோது பேசிக் கொள்ளலாம் அவர்கள் நம் மாநில பற்றாக்குறையைப்பற்றிப் பேசியதனால், தமிழ்

28th March 1969]

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இங்கே ஏதோ இந்த அரசாங்கம் இன்சால் வெண்டு ஆகிவிட்டது மாதிரி பேச ஆரம்பித்தார்கள். எப்படி இந்த அரசாங்கத்தை நடத்தப் போகிறார்கள் என்ற மாதிரியான ஒரு தவறான முறையில் பேசப்படுகிற காரணத்தினால், இது பற்றி கீழ்ச் சபையில் சொன்னேன். இந்த விவரங்களைப் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம். நிலைமை நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறது என்று சொன்னேன். ஓவர்டிராப்ட் வாங்குவதில் ஒன்றும் தவறு கிடையாது. நிரந்தரமான அடிப்படையில் பொருளாதாரத்தைப் பாதிக்கின்ற மாதிரி இருந்தால் தவறு தான். சாதாரணமாக ஒரு நிறுவனத்தில் இருக்கிற வியாபாரி ஓவர்டிராப்ட் வாங்கி அந்தப் பணத்தை புழக்கத்தில் விடுவதில் தவறு இல்லை. அந்த வியாபாரிக்கு “ஒர்க்கிங் கேப்பிடல்” அவசியமாகத் தேவைப்படுகிற காரணத்தினால், ஓவர் டிராப்ட் வாங்கவேண்டிய நிலைமை வருகிறது. அவருக்கே இந்த யோக்கியதை இருக்கிறதென்றால், 277 கோடி ரூபாய்க்கு நிர்வாகம் செய்கிற அரசாங்கத்திற்கு சாதாரணமான அபிவிருத்தி வேலைகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு உணவுப் பொருள்களைக் கொடுக்கவும், 5 கோடி 10 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு தானியங்களை வாங்கி அவைகள் கள்ள மார்க்கட்டுக்குப் போகாமல் கொள்முதல் செய்ய தேவைப்படுகிற ஓவர்டிராப்டை வாங்கினால் வாங்கக்கூடாது என்பது சரியான வாதம் அல்ல. இரண்டாவது வாதம் இன்றைக்கு ஓவர்டிராப்ட் ஏன் ஏற்பட்டது என்று அந்த மன்றத்தில் கேட்கப்படவில்லை. இந்த மன்றத்திலும் கேட்கப்படவில்லை. நாம் ஓவர்டிராப்ட் 15 கோடி ரூபாய் வாங்கியிருக்கிறோம். சரி. 23 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு “பர்டிசைசர்” நம்மிடத்தில் இருக்கிறது. மாநில அரசு வாங்கியிருக்கும் கடனை உரத்தின் தொகையில் கழித்துப் பார்த்தால் நாம் அதற்கு மேல் சொத்து வைத்திருக்கிறோம். இந்த கணக்கு கூட முக்கியம் அல்ல. ஒன்று சொல்ல வந்தேன். ‘One of the main reasons for this overdraft is the fact that large sums of money far in excess of our overdraft are still due to us from various departments of the Central Government as arrear of Central Assistance and as our share of Central taxes. இதை நான் கடைசியாகச் சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். இதைத் தான் கீழ்ச் சபையில் சொன்னேன். முதலில் ஓவர்டிராப்ட் வாங்குவது என்பது தவறு அல்ல. இதை இந்த மன்றத்தில் சொல்ல வேண்டியது அவசியம் தான். ஓவர்டிராப்ட் என்றால், ஏதோ எங்கள் மறைந்த முதல்வர் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய அண்ணா அவர்கள் வந்ததற்குப் பிறகு தான் அல்லது நான் நிதியமைச்சராக வந்ததற்குப் பிறகு தான் ஓவர் டிராப்ட் வந்தது போலவும், இவ்வளவு நாட்களாக ரொம்ப சந்தோஷமாக பாதுகாப்பாக அரசை நடத்தி வந்தார்கள் என்பது போலவும் சொல்லுவது நிலைமையை உணராமல் பேசுவதாகும். பெரியவர் ராஜாஜி அவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் காலத்திலிருந்து ஓவர்டிராப்ட் வாங்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அது தவறு அல்ல. 1951-52-ல் 17.8 கோடி ஓவர்டிராப்ட் வாங்கப்பட்டது. 1952-53-ல் 22 கோடி ரூபாய், பிறகு 1962-63-ல் 8 கோடியே 83 லட்சம் ரூபாய், 1963-64-ல் 16.13 கோடி ரூபாய், 1965-66-ல் 24 கோடியே 56 லட்சம் ரூபாய் இப்படி ஓவர்டிராப்ட் வாங்கப்பட்டது. திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வாங்கினார்கள். அவர்களுக்கு முன் ராஜாஜி அவர்கள் வாங்கினார்கள். திருவாளர் பக்த வத்சல முதலியார் அவர்கள் வாங்கினார்கள். ஓவர்டிராப்ட் வாங்குவது தவறு என்று சொல்லவில்லை.

In 1951-52 and 1952-53 the overdrafts were 29.7 per cent and 33.3 per cent of the revenue receipts respectively.

ராஜாஜி அவர்கள் வாங்கிய ஓவர்டிராப்ட் எவ்வளவு என்றால் அன்றைக்கு இருந்த வருமானம் 60, 70 கோடி என்றால் ரெவின்யூ அக்கவுண்டில்

[திரு கே. ஏ. மதியழகன்]

[28th March 1969]

6-2g
p.m.

எவ்வளவு வந்ததோ அந்த வருமானத்தில் 37 சதவீதம் அளவிற்கு ஓவர்டிராப்ட் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு கணக்குப் பார்க்கிற போது, இன்றைய சாயங்காலம் வரை கணக்குப் பார்த்தால், ஓவர்டிராப்ட் நிலைமை 15 கோடி ரூபாய் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். 15 கோடி 277 கோடி ரூபாய் வருமானம் உள்ள நிறுவனத்தில் 5 சதவீதம் தான் ஓவர்டிராப்ட் ஆகிறது. நாம் ஓவர்டிராப்ட் 5 சதவீதம் வாங்குகிறோம் என்று சொன்னால், அவர்கள் 27 சதவீதம் அளவிற்கு ஓவர்டிராப்ட் வாங்குகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் மத்திய அரசு தான். ரிசர்வ் பாங்கில் இருந்து ஓவர் டிராப்ட் வாங்குவது 1.08 சதவீதம் என்று இருந்ததை 6 என்று குறைத்து விட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல. பல வருமானங்கள் மத்திய அரசிடம் இருந்து மொரார்ஜி தேசாயிடம் இருந்து வர வேண்டி இருக்கிறது. வருமான வரி, இன்கம் டாக்ஸ், எக்ஸைஸ் டீடி, லோன் என்று பல தலைப்புகளின் கீழ் வர வேண்டியிருக்கிறது. கிராண்ட் ஆகவும் தொழக வர வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்வேன். இன்கம் டாக்சில் நமக்கு 5 கோடி வர வேண்டியிருக்கிறது. இந்த 5 கோடியையும் எங்கே உடனே கொடுக்கிறார்கள். ஜூலை மாதம் 10 சதவீதம், அக்டோபர் மாதம் 10 சதவீதம், ஜனவரியில் 25 சதவீதம், மார்ச்சில் 25 சதவீதம் என்று இப்படிப் பிரித்து 4 மாதங்களில் இன்ஸ்டால்மெண்ட்களில் கொடுக்கிறார்கள். இது எப்படி நியாயமாகும்? மார்ச் மாதம் 28-ம் தேதி கொடுத்தால், எப்படிச் செலவு செய்ய முடியும்? இப்படிச் செய்வதை மாற்ற வேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காருக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஓவர்டிராப்ட் கேட்கிறோம் என்றால் எப்படி வந்தது? கொடுக்க வேண்டியதைக் காலாகாலத்தில் கொடுத்திருந்தால், நாம் ஏன் ஓவர்டிராப்ட் கேட்கிறோம். செல்ஸ் டாக்ஸ் 31-ம் தேதி கட்ட வேண்டி இருந்தால், அதைக் கட்டா விட்டால் நோட்டீஸ் கொடுக்கிறோம். அதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அது போல நமக்கு வர வேண்டிய இந்தப் பணத்தையும் நாம் கேட்க அதிகாரம் இருக்க வேண்டாமா? எத்தனையோ அபிவிருத்தி வேலைகள் இதனாலே தடைபட்டு நிற்கின்றன. பழைய காலத்தைப் போல போலீஸ் ராஜ்யமாக இருந்தால் கவலையில்லை. சமூக நலத்திற்காகப் பணி செய்கிற அரசு செயல்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறபோது பல அபிவிருத்தி வேலைகள், எத்தனையோ மாதிரியான வேலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றைக் காலாகாலத்தில் செய்து தீர வேண்டியிருக்கிறது. மத்திய அரசிடமிருந்து நமக்கு வரவேண்டிய பணம் காலாகாலத்தில் வந்து சேரவில்லை என்றால், அந்தக் காரியங்களை எப்படிச் செய்து முடிக்க முடியும்? இதை எல்லாம் சொன்னால், உறவு முறை சீர் கெட்டு விடும் என்கிறார்கள். நம்மைப் போல மத்திய அரசோடு நல்ல முறையில் உறவு முறை வைத்துள்ளவர்கள் யாரும் இல்லை. நம்மை விட நல்ல சிநேகிதர்கள் அவர்களுக்கு வேறு யாரும் கிடையாது. நாம் நம்முடைய உரிமையைப் பற்றிப் பேசினால், மத்திய சர்க்காரைப்பற்றி விரோதமாகப் பேசுகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். பெருமதிப்பிற்குரிய தலைவர் எழுதியிருக்கிறார். எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் விரோதம் கிடையாது என்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். நேற்றைய தினம் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். டில்லியிலிருந்து ஜெகஜீவன்ராம் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். உணவு அமைச்சராக இருந்து வரக்கூடிய பெரியவர், இந்திரா காந்தியின் தகப்பனார் அமைச்சரவையிலேயே மந்திரியாக இருந்தவர். அப்படிப்பட்ட பெரியவர் என்னைப்பற்றிப்பெருமையாகக் கடிதம் எழுதி இருக்கிறார்.

‘I appreciate very much the co-operation that you gave me in handling the difficult problem of food while you were in charge of food in the State of Tamil Nadu, and I thank you for the same’.

ரொம்ப நெருக்கடியான உணவுப் பிரச்சனைக்கு நீங்கள் கொடுத்த ஒத்துழைப்பு, காரியங்களுக்காக நான் உங்களைப் பாராட்டுகிறேன் என்று எழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் சொன்னதற்காக மட்டும் இதைச் சொல்லவில்லை எங்களுக்கும் மத்திய அரசிற்கும் உறவு முறை சரியாக இருக்கிறது என்பதைச்

28th March 1969]

[திரு கே. ஏ. மதியழகன்]

சுட்டிக்காட்ட இதைக் குறிப்பிடுகிறேன். ஓவர்டிராப்ட் கொடுக்க முடியாது என்றால், காரணம் சொல்ல வேண்டாமா? ரசாயன உரம் கணக்கிலே இருக்கிறது பெர்டிஸ்சர்ஸ் நம்பிப்டி கையிருப்பு இருக்கிறது. இதை உபயோகப்படுத்த முடியவில்லை. காரணம் என்ன என்றால், இப்போது பருவ நிலை சரியாக இல்லை. சுங்க வரி போன்ற பல வரிகள் இங்கே யிருந்து வசூல் செய்யப்பட்ட பணம் 37 கோடி ரூபாய், நமக்கு வந்து சேர வேண்டிய பணம், வந்து சேரவில்லை. இந்த 37 கோடி ரூபாயை மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதிக்குள் கொடுங்கள் என்று தான் கேட்கிறோம். மார்ச் 31-ம் தேதிக்குள் கொடுக்கிறேன் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பணம் 22 கோடி ரூபாய். இதை ஒழுங்காக 31-ம் தேதிக்குள் கொடுத்து ரசீது வாங்கியிருக்க வேண்டும். 15 கோடியைப் பற்றித் தகராறு இருக்கிறது. அதை வேண்டுமானால் இப்போதைக்கு விட்டு விடுகிறேன். ஆனால் பாக்கியுள்ள 22 கோடி ரூபாயை உடனே கொடுத்திருக்க வேண்டாமா? இன்றைக்கு வந்திருக்கும் நிதியிலாகா அதிகாரிகளிடமும் இதை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். அவர்கள் போய் சொல்லுவார்கள். இதனாலே இன்றைக்கு தற்காலிகமாக ஓவர் டிராப்ட் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு கணக்கைச் சொல்கிறேன், 31-ம் தேதிக்குள் வரவேண்டியது.

	RUPEES IN LAKHS.
Balance of Union Excise duties	4,18.48
Balance of additional excise duties	68.72
Balance of plan assistance (including Centrally sponsored schemes).	9,92.95
Assistance for Cellular Concrete plant	1,00.00
Assistance for the scheme for provision of water-supply to Madras Fertilizers Plant at Manali and Kalpakkam Atomic Power plant	1,47.00
Reimbursement of loss incurred in cinchona cultivation by Russian method.	65.00
Short-term loan for fertilizer marketing, etc.	19,31.69

இப்படி 22 கோடியே 11 லட்சத்திற்கு நானே மறுநான் முடிவதற்குள் கணக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும். நமக்கு வரவேண்டிய பாக்கி. இந்த நிலை இருக்கிறது. இப்படி இருக்கிறபோது ஓவர்டிராப்ட் வாங்கக் கூடாது, வரி போட் வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இது எந்த வகையிலே நியாயமாகும்? யாரையும் குறை சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இப்படி நியாயமாகக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்காவிட்டால் ஆபத்து. அதிலே கொஞ்சம் கூட சந்தேகம் கிடையாது. 20 வருடமாகிறது சுயராஜ்யம் பெற்று காந்தி அவர்களும், நேரு அவர்களும் சுயராஜ்யத்திற்காகப் பாடுபட்டார்கள் என்றால் எதற்காக? வெள்ளைக்காரனை எதிர்த்து எதற்காக நாம் பாடுபட்டோம்? அவன் சரிவர நியாயம் செய்வதில்லை என்பதற்காகத் தானே போராடினோம். அவன் செய்து கொண்டிருந்த முறையிலே காரியங்களை இன்றைக்கும் செய்துகொண்டிருந்தால் அது எப்படிச் சரியாகும்?

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள் பணக்காரர்கள் தான் பணக்காரர்களாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று. பணக்காரர் மேலும் பணக்காரர் ஆகிக் கொண்டு வந்திருக்கலாம், ஆனால் ஏழைகளும் வாழ்க்கையில் முன்னேறி இருக்கிறார்கள் அதை மறுக்க முடியாது நண்பர் சுவாமிநாதன் அவர்கள் திட்டங்களே கூடாது என்கிறார்கள். அமெரிக்காவை நம்பிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

[28th March 1969]

திரு ஜி. சாமிமுத்து : திட்டங்களே கூடாது என்று சொல்லவில்லை, ஆனால் திட்டங்களுக்காகச் செலவு செய்த பணம் சரிவரப் பயன்படவில்லை. 1961-லே 313 ஆக இருந்த தனி நபர் வருமானம் 1966-லே 335 ஆக உயர்ந்து விட்டது. ஆனால் 1961-லே 146 ஆக இருந்த தனி நபர் செலவு 1966-லே 192 ஆக உயர்ந்து விட்டது. 42 சதவீதம் செலவு அதிகம் ஆகிவிட்டது. இதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : திட்டங்கள் போட்டதால் ஏழை முன்னேறியிருக்கிறான். முன்பு கிராமங்களுக்குப் போனால் அவன் எப்படி இருப்பான்? உடம்பெல்லாம் சொறி, சிரங்கு இருக்கும். ஆண்கள் பெண்களுக்கு பேன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பெண்கள் ஆண்களுக்கு பேன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் இப்போது அப்படிப்பட்ட நிலைமையா இருக்கிறது?

முன்பு கிராம மக்கள் எப்படி இருந்தார்கள், கிராமம் எப்படி இருந்தது? இப்போது எப்படி இருக்கிறார்கள்? இதை கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள் கூறு வறங்கி வறங்கி பார்த்திருக்கிறீர்களா? பார்த்திருக்க மாட்டீர்களே! நீங்கள் சொல்வது வெறும் புள்ளி விவரம்.

பில்லர் சேர்மன் : அவருடைய அளவுகோல் புள்ளிவிவரம். உங்களுடையது பேன், ஈறு, சிரங்கு.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : தலைவரவர்களே, இன்றைக்குள்ள பெரிய பிரச்னை மாநில-மத்திய அரசு ஊறு பற்றியது தான். இது ஒரு கட்சிப் பிரச்னையல்ல யாரோ பிரிவினை என்று சொல்லுகிறார்கள். காமராஜர் அவர்கள் கருத்தை வரவேற்றுப் பாராட்டியிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட பெரிய சிறப்பு தமிழ் மகனுக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்பதிலே நாங்கள் நிரம்ப ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். இது ஒரு சிறிய பிரச்னையல்ல. இதை இன்றைக்கு சமாளிக்காவிட்டால், எதிர்காலம் பயங்கரமாக, இருள் மூட்டமாக இருக்கும்; நேற்று கல்கத்தா விமான நிலையத்தில் பிரதமர் திருமதி இந்திராகாந்தி அவர்கள் இதைப்பற்றி மேலோட்டமாகச் சொன்னார்கள். மேலோட்டம் போதாது. ஆழ்ந்த சிந்தனை செலுத்த வேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா. காமராஜர் அவர்கள் இந்தக் காரியத்தைத் தொடரவேண்டும். எல்லோரும் சேர்ந்து சுயராஜ்யத்திற்குப் பாடுபட்டவர்கள். அரசியல் சாசனத்தை யழுதின நதிக் கரையில் கூடி பட்டயம் தீட்டினார்கள். 20 வருடம் வேலை செய்து பார்த்தோம். ஏழைகள் முன்னேறினார்களா சமுதாயத்தில்? திரு கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களே சொன்னார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இப்படி இருக்கிறது என்று. எனக்கும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நாம் மாறவில்லை. நம் உழைப்புக்குத் தக்கபடி, வளத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி மாறவில்லை. அந்த நிலை வளரவில்லை என்றால், எங்கோ விலங்கு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தானே தவிர வேறொன்றும்மல்ல. இன்றைக்கு யார் கண்டார்கள்—காலையில் அந்த மன்றத்தில்சொன்னேன்—1972-ல் டில்லிப் பேரரசில் உங்கள் கட்சியைச் சேர்த்தவர்கள் அங்கே ஆட்சி செலுத்த வரப்போவதில்லை. காமராஜர் அவர்களுக்கு இந்த சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. 1972-ல் அங்கே ஒரு கட்சி ஆட்சியை நிர்மாணிக்கும்சூழ்நிலை வருமா என்று சந்தேகம் கூட வந்து கொண்டிருக்கிறது. பெருமைக்காக இதைச் சொல்லவில்லை. எதோ ஒரு கட்சிக்காக, அதிகாரம் வேண்டும் என்பதற்காக, அதிகாரங்கள் குவிக்கப்படக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு அதிகாரம் டில்லியில் இருக்கிறது. திருவனந்தபுரத்தில் இருக்கிறது. சென்னையில் இருக்கிறது. அப்படிப் பார்த்தால் தான் பிரச்னை தீரும். ஜோதிபாசு பேசக்கூடாது. நம்முடிரிபாடு சொல்லக் கூடாது. மாகாணங்களில் அதிகாரத்துக்கு வரும் ஒரு கட்சிக்கு அங்கே அதிகாரம் இருக்கவேண்டும். ஒரு கட்சி ஆட்சி—காமராஜர் கட்சி—அதிலே எங்களுக்கு என்று ஒன்றும் இல்லை. இதைச் சொன்னால் பிரிவினை வந்து விடும் என்கிறார்கள். பிரிவினை கேட்டுக்கொண்டா

28th March 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

வருகிறது உங்களையும் என்னையும். பக்கத்திலே இருப்பது பாசிஸ்தான் நேற்றுவரை அயூப்கான இருந்தார். இன்றைக்கு வேறு எவரோ ஒருவர் வந்திருக்கிறார். மேக்கு பாசிஸ்தான் மேற்கு பாசிஸ்தானிலிருந்து பிரிந்து 10 நாட்களில் தனி நாடாகலாம். புரட்சி திடீரென்று ஒரு நாள் வந்து விடும். இந்திராகாந்த் அம்ன்மயானையும் கேட்காது; நம்முடைய முதலமைச்சரையும் கேட்காது. வந்த பிறகு தான் தெரியும். 50 கோடி மக்கள், அவர்களுக்கு வாழ்க்கை அமைக்க ஜனநாயக அமைப்பு முறைகள், பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான அதிகாரங்கள் தேவை. மாநில-மத்திய உறவுகள் சரி இல்லாததால் அதில் மாற்றம் தேவை. யார் அங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அல்ல. அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு இருக்கப் போகிறார்கள்? எனக்குத் தெரிகிறது. டில்லியில் நம்முடைய பிரச்சனையை வலியுறுத்த யார் தமிழ்நாட்டின் பிரதிநிதி? காமராஜர் நேரம் வந்தது போன்ற. கேரளத்தில் பனம்பள்ளி கோவிந்த மேனன் ஒருவர் தான் இருக்கிறார், அங்கே இங்கே 3 பேர். வங்காளத்தில் பார்த்தால் காணும். 1972-ல் இன்னும் 3 மாகாணங்கள் இந்த மாதிரி போனால், “யார் இங்கே, மந்திரி சபைக்கு வாருங்கள்”, என்று எங்களுக்கு கடிதம் அனுப்புவார்கள். அந்த மாதிரி நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் மக்கள் பிரதிநிதி என்று சொல்லவில்லை. ஆட்சி உங்கள் பிதிராஜித சொத்தல்ல. நேருவுக்கோ, காங்கிரஸ் கட்சிக்குச் சொந்தமானதல்ல. டில்லியில் கூட அதிகார மாற்றம் ஏற்படலாம் அவர்களுக்கு எந்த அதிகாரம் தேவையில்லை, அவற்றில் எது மாநிலங்களிடத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் பிரச்சனை. என்னுடைய மதிப்புக்குரிய ஆந்திர மாநில முதலமைச்சர் திரு. பிரம்மாணந்த ரெட்டி அவர்களுடன் பல நேரம் பேசியிருக்கிறேன். அவர்களும் சொல்லி இருக்கிறார்கள் இதைப் பற்றி. காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் திரு. நிஜ் விங்கப்பா அவர்கள் எனக்கே சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் “முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் இதையெல்லாம் கேளுங்கள் தம்பி” என்று. இதைச் சொன்னால் ரகவானந்தம் நாட்டைப் பிரிக்கப் பார்க்கிறார் என்று சொல்வதா? சி. பி. சிற்றரசு கூட சொன்னார். அப்படிப் பேசினால் நாட்டையே பிரித்து விடுவார்கள் என்று சொன்னால் இதெல்லாம் அரசியலில் சரியான சமாதானம் அல்ல. இரண்டு வருஷம் கழித்து எப்படியாகும் நிலைமை? பீஹாரில் எப்படி நிலைமை மாறியது? மக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? யார் வந்தாலும் அதிகாரம் சரியாக இருக்கவேண்டும். நம் அனுபவத்தில் பார்த்தோம். அவர் சொன்னார். 3,000 கோடி கறுப்பு பணத்தை, 300 கோடி வரி எமாற்றியவர்களைப் பிடிக்க வழியில்லை; வக்கில்லை, இன்னும் வரி என் என்று? இதெல்லாம் நியாயமான கேள்விகள். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அபிவிருத்தி வேலைக்குப் பணம் வேண்டுமென்றால் யோசிக்கிறோம். அனுப்ப முடியவில்லை. பயமாக இருக்கிறது. இந்த நிலவரம் இருக்கிறது என்றால், மறு பரிசீலனை தேவை என்பது அடிப்படையே தவிர, யாரிடமிருந்து யாரைப் பாதுகாப்பது என்பதல்ல. நாமெல்லாம் தேசபக்தர்கள். உத்தரப் பிரதேசத்துக்காரனுக்கும், மகாராஷ்டிரத்துக்காரனுக்கும், பஞ்சாப்காரனுக்கும் தேச பக்தியில் ஒரு இம்மியளவும் கூட எங்கள் தேசபக்தி குறைவானதல்ல. என்னுடைய கட்சியில் யளவும் கூட எங்கள் தேசபக்தி இருக்கும் தேசபக்தி குறைவானதல்ல. இருக்கும் கடைசி உறுப்பினருக்கு இருக்கும் தேசபக்தி குறைவானதல்ல. இராலயம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை எனக்குச் சொந்தம் என்று கருதிச் கொண்டிருக்கிறேன். இதை யாரும் விரோதமாக இல்லை. ஐக்கியத்தின் பேரால் அதிகாரங்கள் அங்கு குவிக்கப்படலாமா என்பது கேள்வி யாக இருக்கிறது. கேட்டால் பயங்கர விளைவுகள் இருக்கின்றன. சுயராஜ்யம் வந்த நேரத்தில் இந்திய நாட்டின் கடன் ரூ. 44 கோடி தான், மாநிலங்கள் மத்திய அரசுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இன்றைக்கு எவ்வளவு தெரியுமா? ரூ. 7,032 கோடி. கடன்கள்—தமிழ்நாடு மாநிலம் மாத்திரமல்ல—எல்லா மாநிலங்களும் சேர்த்து ரூபாய் 7,032 கோடி கடன் நம் தலைவர் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். 1951-52-ம் ஆண்டில் மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்த கடன் வகையில் ரூ. 455 கோடி. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவுறும் நேரத்தில் ரூ. 5,502 கோடி.

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

[28th March 1969]

வேடிக்கை, விசித்திரம் என்னவென்றால், இந்தக் கடனுக்கு ரூ. 455 கோடிக்கு வட்டி ரூ. 250 கோடி அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நான் எல்லா மாநிலங்களையும் சேர்த்துக் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். இந்த வருஷத்தில் நிதியமைச்சர் அவர்கள் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் கடன் கொடுக்கிற திட்டத்தின் கீழ் 800 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால், இந்த 800 கோடி ரூபாய் கேரளத்திற்கு, ஆந்திரத்திற்கு, அகமதாபாத்திற்கு இப்படி எல்லா மாநிலங்களுக்கும் 800 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. எல்லா மாநிலங்களும் பழைய கடன்கள் வாங்கியிருக்கிறோம் அல்லவா, அதற்கு 450 கோடி ரூபாய் திருப்பித் தரவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. துரதிருஷ்டம் பிடித்த நம் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த நிலைமை என்னவென்றால், இந்த வருஷம் கடன் உதவி என்ற பேரால் “லோன் அவிஸ்டன்ஸ்” 27 கோடி ரூபாய் நமக்குக் கிடைக்கிறதென்றால், நாம் பழைய கடனுக்காகச் செலுத்த வேண்டிய பணம் 37 கோடி ரூபாய். டில்லியிலிருந்து பணம் வருகிறதா அல்லது இங்கிருந்து பணம் நாம் அனுப்புகிறோமா? இது மத்திய மாநில உறவு முறைகளைப் பற்றிய கேள்வி. நான்காவது திட்டத்தில் நமக்குக் கடன் உதவி என்ற பேரால் “லோன் அவிஸ்டன்ஸ்” 140 கோடி ரூபாய் கிடைக்கும். இந்த நான்காவது திட்டக் காலத்தில் நாம் செலுத்த வேண்டிய பாக்கி 148 கோடி ரூபாய் என்று இருக்கிறது. இப்படி நிலைமை இருந்தால் என்ன நாம் உருப்படியாகச் செய்யமுடியும்? எங்கே அபிவிருத்தி வேலைகளைச் செய்யமுடியும்? இப்படியே நீங்களும் நானும் பேசிக்கொண்டு இருக்க வேண்டியதுதான். நம் பேரப்பிள்ளை காலம் வரையில் இப்படியே பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். இப்படியே காலமும் ஓட வேண்டியதுதான். எப்படி இதை சமாளிக்கப் படுகிறோம் என்பதற்காகத் தான் அந்த மன்றத்தில் நான் ஒரு யோசனையைச் சொன்னேன். இந்தியப் பேரரசு 7 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் அளவிற்கு கடன்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து, குறிப்பாக அமெரிக்காவிலிருந்து, வாங்கியிருக்கிறது. 30 வருஷத் தவணையில் அவர்களிடமிருந்து வாங்கியிருக்கிறது. வட்டி குறைவாக வைத்து கடன் வாங்கியிருக்கிறது. அதையே நமக்கு மத்திய அரசு கடனாகக் கொடுத்து 7 வருஷங்களில் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறது. திரு. லட்சுமணன் அவர்கள் மிக உருக்கமாகக் கேட்டார்கள். மத்திய அரசு வெளி நாடுகளில் 30, 40 வருஷத் தவணைகளில் கடன் வாங்கி குறைந்த வட்டிக்கு வாங்கி அதை மாநிலங்களுக்கு அதிக வட்டிக்குக் கொடுத்து மேலும் 7 வருஷங்களில் திருப்பித் தரவேண்டும் என்று இருப்பதை மாற்றி அதிகத் தவணையில் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். இதைத் தான் நம் மறைந்த அண்ணன் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கேட்டார்கள். எல்லா கடன்களையும் “கன்சாலிடேட்” பண்ணவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அது மாதிரி கொடுக்கலாம் என்ற யோசனையை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நான் தமிழ் நாட்டிற்காகமட்டும் சொல்லவில்லை. எல்லா மாநிலங்களுக்காகவும் சொல்லுகிறேன். இந்த கடன் சம்பந்தப்பட்ட யோசனைகளைச் சொல்லுவதற்காக நிபுணர்கள் அமைந்த ஒரு “ஹை பவர் கமிட்டி”யை நிர்மாணிக்கவேண்டுமென்ற யோசனையை இந்த மன்றத்தின் மூலம் மத்தியப் பேரரசுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதே மாதிரியாக ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போடும் “பிளானிங் கமிஷன்” பற்றி நண்பர் சாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள். “சூபர் இம்போஸ்ட் பாடி” என்று அப்படி சட்டத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த கமிஷனில் உள்ளவர்கள் ஒரு பஞ்சாயத்து தேர்தலிலாவது ஜெயித்து வந்தவர்களா என்று கேட்டார்கள்.

திரு. ஜி. ஸ்வாமிநாதன் : 196-ஆவது விதியின்படி கேஸ் போட்டால் அந்த பிளானிங் கமிஷன் போய்விடும்.

28th March 1969]

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன்: இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தான் இருக்கிறது. பிளானிங் கமிஷனில் உள்ளவர்கள் ஒரு பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தலிலும் நின்றது கிடையாது. ஆனால் நாட்டில் உள்ள கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்குகிற அதிகாரம் அவர்களிடம் இருக்கிற வகையில் முறைகள் இருக்கின்றன. இதே ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு லீவு விட்டு விட்டார்கள். பள்ளிக்கூடங்களுக்கு லீவு விரைந்திருக்கிற, ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களுக்கு சுதந்திர கட்சிக்காரர்கள் லீவு விடவேண்டுமென்று கேட்காமலேயே, திட்டத்திற்கு லீவு விட்டு விட்டார்கள். தீ விபத்திற்கு பள்ளிக்கூடங்களுக்கு லீவு விரிவாது போல திட்டத்திற்கு லீவு விட்டு விட்டார்கள். நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், நாம் கேட்டோம். 564 கோடி ரூபாயில் ஒரு திட்டம் போட வேண்டுமென்று கேட்டோம். அப்போது என்ன சொன்னார்கள் என்றால், 250 கோடி ரூபாய் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். ஒதுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு நிலைமை என்ன இருக்கிறதென்றால், 623 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு நாம் ஒரு திட்டம் கொடுத்தால் இப்போது 3 வருஷம் கழித்து 201 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னாலே 250 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு மூன்று வருஷங்கள் கழித்து நாம் 623 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு ஒரு திட்டத்தைக் கொடுத்தால் 201 கோடி ரூபாய் தான் என்று சொல்லுகிறார்கள். மாநிலங்களுக்காக மொத்தத் தொகை 3,700 கோடி ரூபாய் என்று ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மாநிதப் பணம் அப்படியே இருக்கிறது. 250 கோடி ரூபாய் பணம் இந்த மாநிலத்திற்குக் கொடுக்கலாம் என்று 3,700 கோடி ரூபாய் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு சொன்னார்கள். இப்போது அதே பணத்தை வைத்துக்கொண்டு 201 கோடிக்கு மேல் கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள். கத்தரிக்கோலை வைத்துக்கொண்டு இதற்கு மேல் கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் ஒரு பார்முலா வைத்திருக்கிறோம். அவர்கள் பிற்பட்ட பிரதேசங்களுக்கு நாங்கள் செலவு செய்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு நாம் ஆட்சேபணை செய்திருக்கிறோம். அதை மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். இதை என்சொல்லுகிறேன் என்றால், இந்தப் பிரச்சினையில் பிருத்த அழுத்தமாக வாதிடுவதாக இருக்கிறோம். இங்கு இருக்கிறவர்களுக்கும் தானே இங்குள்ள நிலைமைகள் தெரியும். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகாவில் வத்திராயிருப்பு பிரி்காவில் உள்ள கண்மாய் எப்படி இருக்க வேண்டும், எப்படி கரை இருக்கவேண்டும், பம்பு செட் வேண்டுமென்றால் எப்படி எவ்வளவு போடவேண்டும் என்பதெல்லாம் இங்கிருக்கிறவர்களுக்கு தெரியுமே தவிர, டில்லியில் உள்ள குவிர் சாதன அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு கருதாசியைப் பார்த்து புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு வயல் ஓரத்தைப் பற்றியும் வாய்க்காலப் பற்றியும் உள்ள நிலைமைகள் என்ன தெரியும்? இன்றைக்கு நிலைமைகள் இப்படிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இதே மாதிரியாக “இண்டர் ஸ்டேட் கவுன்சில்” நிர்மாணிக்க வேண்டுமென்று திரு தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இது உடனடியாக நிறுவப்பட வேண்டும் என்பதில் நான் அழுத்தத் திருத்தமான கருத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மாநில அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கமும் சம பொறுப்பு வாய்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு 55 சதவீதமும் நமக்கு அதாவது மாநிலங்களுக்கு 45 சதவீதமும் அளிக்கப்படுமானால் இரண்டு பேரும் ஒன்றாக இணைந்து வேலை செய்ய முடியும். இரண்டு பேரும் பொதுமக்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்யவேண்டிய ஜனங்களை. இரண்டு பேருக்கும் சம அந்தஸ்து இருந்தால் தோளோடு தோள் நின்று செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய முடியும். செய்யவேண்டிய காரியங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. திரு ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண், முன்னாள் நீதிபதி கஜேந்திரகட்கர், முன்னாள் நீதிபதி சுப்பாராவ் போன்றவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு மாநில அரசுகள் இவைகளுக்கு இடையே உள்ள உறவு முறைகளுக்காக இண்டர் ஸ்டேட் பிளான்ஷியல் கவுன்சில் என்பதாக ஒரு

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

[28th March 1969]

நிறுவனத்தை நிறுவுவதற்கு அரசியல் சட்டத்தில் உள்ள விதிகளின் பிரகாரம் ஜனாதிபதி பார்த்து நியமிக்கலாம். எவ்வளவு சீக்கிரமாக முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக நியமிக்கவேண்டும். அப்போது தான் நல்லது என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

வறட்சியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பஞ்சாயத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசு, இதுவரை கடன் கொடுத்து வந்தார்கள். அது மாதிரி அல்லாமல், மானியமாக—10—12 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அதிகாரிகள் கணக்கு போட்டுக்கொண்டு, இருக்கிறார்கள், 12 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கேட்கவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்று உணருகிறேன். அதனால் 31-ம் தேதி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தீர்மானம் கொண்டு வந்து அப்படி மானியமாகக் கேட்க இருக்கிறார்கள். 12 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு மேலே அதிகாரிகளும் டிஸ்பீனிலிருந்து வந்தவர்களும் மற்றவர்களும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். அவர்கள் ரொம்ப வேதனைப் படுகிறார்கள். பிரதமர் அவர்களும், துணைப் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களும், உணவு அமைச்சர் ஜெகஜீவன்ராம் அவர்களும் பரிவு உணர்ச்சியோடு இந்தப் பிரச்சினையில் இருக்கிறார்கள், கவனிக்கிறார்கள். ரொம்ப சீக்கிரமாக அவர்கள் உதவி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. 9-ஆம் தேதி கலெக்டர்கள் மாநாடு கூடப்பட்டிருக்கிறது. பழைய மாதிரி செய்த வேலையை மாற்றி கிராமச் சாலைகளை அமைக்கவேண்டும். மற்ற நிவாரண வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். 40 லட்ச ரூபாய் ராமநாதபுரம் மாவட்டத் திற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்றால், எப்படி அதைச் செலவு செய்வது, எப்படி செலவு செய்து முன்னேற்றத்தை நேரடியாகக் காண்பது என்பதற்காக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, நல்ல நிலைமை வரும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வேண்டும் என்று மத்திய அரசை முதலமைச்சர் அவர்கள் கேட்டார்கள். 10 ஆயிரம் டன் அனுப்ப இருக்கிறார்கள். இது போதாது. இரண்டு லட்சம் டன் 3 லட்சம் டன் கூட உதவுவதற்கு மத்திய அரசு கடமைப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு நெருக்கடியான நேரத்தில் நாம் கேட்கிறோம். நேற்றைக்குக் கூட நான் சொன்ன மாதிரி, நம் உணவு நிலைமை நன்றாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் 1½ லட்சம் டன் அளவிற்கு கோளத்திற்கு அனுப்பினோம். மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இதில் பொறுப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் அந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இப்படித் தான் நல்லுறவு வருமே தவிர, எல்லாம் ஒரே தேசம், ஒரே மக்கள் என்று சொல்லி, ராஜஸ்தானிலும் பீஹாரிலும் பஞ்சம் வந்தால், அதற்கு ஒரு மாதிரியான முறை, இங்கே பஞ்சம் வந்தால் இங்கு ஒரு முறை என்று இருந்தால், எப்படி நல்ல நிலைமைகள் உருவாகும்? இந்த நிலைமைகள் இருக்கக்கூடாது. இந்த உறவு முறைகள் நீடிக்க அவர்கள் சீக்கிரமாக உதவி செய்ய முடிவு செய்யவேண்டும் என்று இன்றைக்கும் வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த உறவுகள் நல்ல முறையில் வர எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. குறுகிய நோக்கத் தோடு, அரசியல் என்று சொன்னால் நம்மை நாமே எமாற்றிக் கொண்டவர்கள் ஆவோம் என்று சொல்லி, இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டு மசோதா விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு நல்ல கருத்துக்களைக் கூறிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு நன்றி கூறி அவர்கள் கூறிய பரிந்துரைக்கும் நன்றி கூறி வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Tamil Nadu Appropriation (No. 3) Bill, 1969 (L.A. Bill No. 9 of 1969), as passed by the Assembly, be taken into consideration for making recommendations ’.

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration for making recommendations.

28th March 1969]

Mr. CHAIRMAN : There are no recommendations to clauses 2 and 1, the Schedule, the Long Title and the Enacting Formula. The Bill will be returned to the Assembly without any recommendations. 6-05 p.m.

(2) THE TAMIL NADU APPROPRIATION (NO. 4) BILL, 1969 (L.A. BILL NO. 10 OF 1969).

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN : Mr. Chirman, Sir, I move—

‘ That the Tamil Nadu Appropriation (No. 4) Bill@ 1969 (L.A. Bill No. 10 of 1969), as passed by the Assembly, be taken into consideration for making recommendations ’.

Mr. CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Tamil Nadu Appropriation (No. 4) Bill 1969 (L.A. Bill No. 10 of 1969), as passed by the Assembly, be taken into consideration for making recommendations ’.

The motion was put and caried and the Bill was taken into consideration for making recommendations.

Mr. CHAIRMAN : There are no recommendations to clauses 2 and 1, the Schedule, the Long Title and the Enacting Formula. The Bill will be returned to the Assembly without any recommendations.

(3) THE TAMIL NADU AGRICULTURAL LANDS RECORD OF TENANCY RIGHTS BILL, 1969 (L.A. BILL NO. 18 OF 1968) AS PASSED BY THE ASSEMBLY WITH THE AMENDMENTS MADE BY THE COUNCIL AND NOT AGREED TO BY THE ASSEMBLY.

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN : Mr. Chairman, Sir, the Tamil Nadu Agricultural Lands Record of Tenancy Rights Bill, 1969 (L.A. Bill No. 18 of 1968), as passed by the Legislative Assembly was taken up by this House on 3rd March 1969 for consideration. A non-official amendment, given notice of by the hon. Member Thiru A. R. Damodaran, M.L.C., to clause 3 was carried and the Bill was sent back to the legislative Assembly with the Amendment.

The amendment made to the Bill by the Council was taken up for consideration by the Legislative Assembly on the 22nd March 1969 and the Assembly has rejected that amendment. The Bill as passed by the Assembly for the second time is now before this House.

Sir, I would like to reiterate that the scope of the present Bill is to prepare a simple record containing particulars of lands in the possession of tenants, etc., and the amendment made by this House on the 3rd March 1969 appears to me to be outside the scope of the Bill. I would also like to point out to the House that the present Bill contemplating the preparation of record of tenancy rights does not create any new right as such, but only seeks to protect